ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீ கோபிகாகீதை
ஸ்ரீராம கீதையும்
ப்ரதிபத தாத்பர்யத்துடன்.

ஸ்ரீமான் திருமழிசை.

வித்வான் மஹாபாஷ்யம்

அப்பளாசார்யார் ஸ்வாமி

அவர்களால் எழுதப்பட்டு,

அ. அனந்தாசாரியார்

அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு

மேற்படியாரால்,

சென்னை ஆதிமூலம் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy Right.

விலை] 1928. [அணா 6.

'e page only, S S, V. Press, Madras.

க்ரந்த புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.
நித்தியாநுசந்தானம் ப்ரதிபத தாத்பர்யம், திருப்பல்லாண்டு, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாவை, நீராட்டம், பூச்சூடல், காப்பிடல், சென்னியோங்கு, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, வாரண மாயிரம், கோயில் திருவாய்மொழி, இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி, அடைக்கலப்பத்து, உபதேசரத்தினமாலையுடன்	1	12
நித்தியாநுசந்தானம் மூலம்	0	10
ஷை வடகலை	0	10
தேசிக ப்ரபந்தம்	0	12
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	3	8
முதலாயிரம்	1	0
பெரிய திருமொழி	1	0
திருவாய் மொழி	1	0
இயற்பா	1	0
திருவாராதனக்ரமம்	0	6
பகவத்கீதை மூலம்	0	6
பகவத்கீதை க்ரந்தசுலோகம் தமிழ் தாத்பர்யம்	1	0
பகவத்கீதை ஷை ப்ரதிபதத்துடன், சங்கர, ராமாநுஜ, மத்வபாஷ்யத்தை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு விசேஷார்த்தம்	2	4
க்ரந்த முதல்பாடம் அர்த்தம்	0	1
ஷை 2-வது பாடம் அர்த்தம்	0	4
ஷை 3-வது பாடம் அர்த்தம்	0	10
ராமோதந்தம் ப்ரதிபத தாத்பர்யம்	0	10
முகுந்தமாலை ஷை	0	6
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் ஷை	0	12
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ப்ரதிபதம் அர்த்தம்	1	0
ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம் ப்ரதிபத தாத்பர்யம்	1	8
க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம் மூலம்	0	4
ராம கர்ணாம்ருதம் தாத்பர்யம்	1	0
ராமகர்ணாம்ருதம் மூலம்	0	4
சிவாநந்தலஹரி ப்ரதிபதம்	1	4
ஸௌந்தர்யலஹரி ஷை	1	12
பஜகோவிந்தம் ஷை	0	3
ஸ்யாமளா தண்டகம் ஷை	0	$2\frac{1}{2}$

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாய நம:

ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம்.

இராஸக்ரீடையில் கோபிகாகீதம என்னும்,

முப்பத்தியோராவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கோபிகாகீதையின் அவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய, அவாப்தஸமஸ்த காமனான ஸர்வேசவரன, தன்னுடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணங்களை இம்மாநிலத்தில ப்ரகாசிக்கச்செய்து, அதனால சேதனரை வசப்படுத்த வேண்டுமென்று ஸங்கற்பித்து, தேவகீ வசுதேவர்களின தப:பலமாக திருவாய்ப்பாடியில அவதரித்தருளினான.

தன்னுடைய பாலக்ரீடைகளால் யசோதாநந்த கோபர்களை உகப்பித்தும், பூதநா தேனுகாளிய யமளார்ஜுன சகடாசுரப்ரப்ருதிகளாலுண்டான ஆபத்துக்களை நிவர்த்தித்தும், தன்னுவிக்ரஹகுணங்களாலும், ஆத்மகுணங்களாலும ஐந்துலக்ஷம் குடிப்பெண்களையும தன்னைவிட்டகலில தரிக்கமாட்டாத தன்மையராக்கியும், இவ்வாறு திருவாய்ப்பாடி அடைய ஸந்தோஷிக்கச்செய்து வருகையில்; ஒருநாள இராத்திரி, பூர்ணசந்திரனால ப்ரகாசிக்க, கண்ணன யமுனையினகரையில் குழலூதினபோது ஆயர்பாடியிற பெண்களனைவரும் அக்குழலின போக்கியதைக்கிசைந்து, பரவசர்களாய (யமுனைக்கரைக்கே என்னை உய்த்திடுமின்) என்கிறபடியே யமுனையின கரை சேர்ந்தார்கள

சந்த்ரிகை ப்ரகாசிக்கவும் தென்றல் மணம் கமழவும், மணற்குன்றுகள் அநங்கனது வெளுத்த திறக்குடைகள் போலப் பானபங்கதிகள் போல அழகாக ப்ரகாசிக்கவும், யமுநாதீரத்தில் கண்ணன் பஞ்சலக்ஷம் குடிப்பெண்களுடன் திருக்குரவை என்னும் ராஸக்ரீடையின் ரஸத்தை அனுபவிக்க, அவ்வநுபவ ஜனிதப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்கள் தரிக்கமாட்டாமையைக்கண்டு அவன் அவர்களது ஆனந்தம் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க போகம் தரவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அது ஸாத்மிக்கைக்காக அந்தர்த்தானமானான்.

அப்பெண்கள் அனைவரும் அவ்வமுதனைக் காணாமல், பிசசேறியவர்போல் ஆங்காங்கு அலைந்தும் திரிந்தும் அவ்வாற்றின் கரையிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களையும் செடிகளையும் கொடிகளையும் மலைகளையும் நதிகளையும் வனங்களையும் கண்டு எம்கண்ணனைக் கண்டீர்களோ? கண்டால் கண்டவாறு உரைக்கவேணுமென்று அவற்றின் காலைப்பிடித்து கேட்டும் அவை ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமையாலே, சோகாதிரேகத்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பூர்வானுபூதங்களான ததீயஸந்நிதி ஸம்பாஷண ஸம்ச்லேஷண ஸாகூதஸ்மித ரஹஸ்ய சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தும் தாங்கள் அவற்றை நுகரித்தும் கல்யாண குணங்களை அநுபவித்தும் அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ப்ரீதிப்ரகாஷம் உள் அடங்காமையாலே அது கானரூபமாக வெளியாக அதைத்தை ஸ்ரீசுகபகவான் பரீக்ஷித்து மஹாராஜருக்கு அருளிச்செய்கிறார்

கோபிகாகீதையின் ப்ரதிபதார்த்தமும் தாத்பர்யமும்.

ஜயதி தேऽதிகம் ஜந்மநா வ்ரஜ
ஶ்ஶ்ரயத இந்திரா ஶஶ்வதத்ர ஹி ।
தயித த்ருஶ்யதாம் திக்ஷு தாவகா
ஸ்த்வயி த்ருதாஸவஸ்த்வாம் விசிந்வதே ॥

ஜயதி தேதிகம் ஜநமநா வ்ரஜஃ
சரயத இந்திரா சசவதத்ர ஹி ।
தயித த்ருசயதாம் திக்ஷு தாவகாஃ
தவயி த்ருதாஸவஸதவாம விசிநவதே (1)

பதவுரை ஹே தயித—ஓ ப்ரியமானவனே
தே—உன்னுடைய
ஜன்மனா—அவதாரத்தால்
வ்ரஜஃ—கோகுலம்
அதிகம்—உயர்ந்திருக்கும்படி
ஜயதி—மேலாக இருக்கின்றது
ஹி—எக்காரணத்தால
அத்ர—இக்கோகுலத்தில்
இந்திரா—இலக்ஷ்மியானவள்
சசவத—எக்காலமும்
ச்ரயதே—பொருந்தியிருக்கின்றனளோ? (அக்காரணத்தால) என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.
தாவகாஃ—உன்னுடையவர்களாயும்
த்வயி—உன்னிடத்தில் அல்லது உனக்காக
த்ருதாஸவாஃ—பிராணனைத் தரித்திருப்பவராயும் இருக்கின்ற (பெண்கள்)

த்வாம்—உன்னை
திக்ஷு—திசைகளில
விசின்வதே—தேடுகிறாாகள்
தவயா=தேவரீரால்
த்ருச்யதாம்—(நீஎங்கள்கண்களுக்கு) புலப்படவேண்டும்

தாத்பரியம்—கோபிமார் கண்ணனைக் காணமையாலே, வருந்தியவாகளாய், அவனது கல்யாண குணங்களைக் கீர்த்தித்தது, அதாகிய அமுதைப்பருகிப்பிராணதாரணம பண்ணுகிறார்களா.

எங்கள்மேல் அதிக ப்ரியமுள்ளவனாகிய நீ, எங்களது வாஸஸ்தானமான கோகுலததில் அவதரித்தபின் (அகலகில்லேனிறையும்) என்று உன்னைவிட்டகலமாட்டாத லக்ஷ்மியானவள் இங்கே நித்யவாஸம் செய்கிறாளாகையால் செல்வப்பெருக்கினால் தனக்குமேல இல்லை என்னுமபடி கோகுலம் விளங்குகின்றது.

அவ்விதமான உன்னுடைய மேன்மையை அறிந்தும் அதனால் உன்னிமித்தமாக தங்களா பராணனை தரிக்கின்றவர்களுமா உன் சொத்துகளான நாங்கள் உன்னைக்காணமல பறபல திசைகளிலும் அலைந்து தேடி திரிகிறோம நீ புலப்படவேண்டும என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

𑌶𑌰𑌦𑍁𑌦𑌾𑌶𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤
𑌸𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑍋𑌦𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌶𑌾 ।
𑌸𑍁𑌰𑌤 𑌨𑌾𑌥𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌲𑍍𑌕𑌦𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾
𑌵𑌰𑌦𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌹𑌕𑌿𑌂𑌵𑌧𑌃 ॥

சரது தாசயே ஸாது ஜாதஸத்
ஸரஸிஜோதர ஸ்ரீமுஷா த்ருசா ।
ஸுரதநாத தே சுல்க தாஸிகா:
வரத நிக்நதோ நேஹ கிம் வத: ॥ (2)

சரதுதாசயே—சரத்காலத்திய மடுவில்
ஸாதுஜாத—செழித்து வளர்ந்த அழகிய
ஸதஸரஸிஜோதர ஸ்ரீமுஷா
ஸதஸரஸிஜ—தாமரைமலரின்
உதர—மத்திய பாகத்திலுள்ள
ஸ்ரீ-சோபையை அபஹரிக்கின்ற
த்ருசா—நேத்திரங்களால்
ஹேஸுரதநாத—நல்லானந்தத்தைக்கொடுப்பவனே!
ஹேவரத—ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பவனே!
தே—உனக்கு
அசுல்கதாஸிகா:—பணம்வாங்காமல் அடிமைப்பட்டவர்களான (எங்களை)
நிக்னத:—வதம்செய்கின்ற
தே—உனக்கு
இஹ—இங்கு
நகிம்வத:—இது வதமாக ஆகவில்லையா?

(தா - ம்.) நெடிய ஆழமுள்ள மடுவில் முளைத்தும் செழித்த கொடியுடன் கூடியும் சூரியனது கரங்களால் அலர்ந்த தாமரைமலர்போல் சுந்தரமான கண்களின் அழகைக்காட்டி அதனால எங்களைஸ்வாதீனம்செய்தாய், அதனால்நாங்கள் உனக்குக்கூலியில்லாமல் அடிமைப்பட்டோம் நீ எங்களுக்குவேண்டிய இன்பத்தைத்தந்தும் ஆத்மபர்யந்தமான அபீஷ்டங்களைக் கொடுத்தும் எங்களுக்கு நாதனானநீ, எங்களை இவவாறுசெய்வது நயாமா? இங்கு நீசெய்யும் செயல் ஸ்திரீவதமாகிய கொடிய

செயலென்று தோன்றவில்லையா? ஆயுதத்தால வெட்டு வதையே வதமென்றும, கண்ணழகால கொல்லுவதுவத மனறெனறும் உன் எண்ணமோ? எனகிறார்கள்.

> 𑌵𑌿𑌷𑌜𑌲𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌲𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌦𑍍
> 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌦𑍍 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑌲𑌾𑌤𑍍 ।
> 𑌵𑍃𑌷𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍
> 𑌋𑌷𑌭 𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃 ॥

> விஷஜலாசயாத் வ்யாளராக்ஷஸாத்
> வாஷ மாருதத் வைத்யுதா நலாத் ।
> வ்ருஷமயாத்மஜாத் விசவதோ பயாத
> வருஷப தே வயம ரக்ஷிதா முஹு: ॥ (3)

ஹே ரிஷப! எல்லாவற்றிலும் உயர்நதவனே!

விஷஜலாபயாத—விஷமகலநத ஜலமாகிய காளியமடுவின் ஜலத்தால் உண்டான நாசததினினறும்,

வ்யாளராக்ஷஸாத—உருவம்தரிதது வநத அகாசுரனினின்றும்,

வர்ஷமாருதாத்—மழையுடனகூடிய வெறுஙகாறறினின்றும்,

வைதயுதானலாத= அபபோதுண்டான நெருபபிடியினின்றும்.

வ்ருஷமயாதமஜாத்—அரிஷ்டன என்றும அசுரன, மய னுடைய புத்திரனான வ்யோமாசுரன, இவர்களால் உண்டான ஆபத்துக்களினினறும்,

விசவதோபயாத்—மற்ற எல்லா ஆபத்துக்களின்றும்,

தே—உனனால்,

வயம-நாஙகள்

முஹு:—பலமுறை

ரக்ஷிதா:—காப்பாறறப்பட்டோம்,

(தா - ம்) ஓ! நாதா! நீ இதுவரை எங்களைகிருபை யினால் பலபல ஆபத்துகளைப் போக்கி ரக்ஷித்தாய். ஆபத்ரக்ஷகனான நீ இப்பொழுது உன் கண்ணழகை காட்டி மறைத்து எங்களைக் கொல்லுவது உசிதமன்று "விஷவ்ருக்ஷோபி" இத்யாதி நயாயம் உன்னளவும் வாராதோ! என்று சொல்லுகிறார்கள்

𑌨 𑌖𑌲𑍁 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌅𑌖𑌿𑌲𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑍃𑌕𑍍 ।
𑌵𑌿𑌖𑌨𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇
𑌸𑌖 𑌉𑌦𑍇𑌯𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 ॥

ந கலு கோபிகா நந்தநோ பவாந்
அகில தேஹிநா மந்தராத்ம தருக் ।
விகந ஸார்த்திதோ விசவ குபதயே
ஸக உதேயிவாந ஸாத்வதாம் குலே ॥ (4)

ஹேஸகே!—ஓ நண்பனே!
பவான்—நீ.
கோபிகாநந்தனஃ—கோபியாகிய யசோதையின் புத்திரன்
பவதி-ஆகிறீர்
ந—அன்று
கலு—நிச்சயம். (ஆனால் யார் எனின.)
அகிலதேஹினாம்—பிராணிகள் அனைத்துக்கும்
அந்தராத்மதருக்—ஜீவர்களுள் இருப்பவனும் (எல்லா வற்றையும்) பார்ப்பவன்
விகனஸா—பிரமனால்
விச்வகுப்தயே—ப்ரபஞ்சத்தைக்காப்பதற்காக
அர்த்திதஃ-ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாகி
ஸாத்வதாம்—யாதவர்களின

குலே—வம்சத்தில்
உதேயிவான்—அவதரித்தாய்

(தா-ம்) லோகங்களெல்லாவற்றையும் காப்பாற்ற அவதரித்ததுமன்றி தன்னை ஆச்ரயித்தவரிடம் பக்ஷமுள்ளவனுமான நீ யசோதையின் புத்திரனன்று; எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உள் நிற்பவன் என்று நாங்கள் நிச்சயமாக உணர்ந்தோம். அப்படிப்பட்ட நீ ஆச்ரிதரான எங்களை கைவிடுவது நியாயமோ என்கிறார்கள்.

𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌣𑌿𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯 𑌤𑍇
𑌶𑌰𑌣𑌮𑍀𑌯𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ।
𑌕𑌰𑌸𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂
𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌧𑍇𑌹𑌿 𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥

விரசிதாபயம் வ்ருஷ்ணிதுர்ய தே
சரணமீயுஷாம் ஸம்ஸ்ருதேர் பயாத் ।
கரஸரோருஹம் காந்த காமதம்
சிரஸி தேஹி ந: ஸ்ரீகரக்ரஹம் ॥ (5)

ஹே! வ்ருஷ்ணிதுர்ய!—வ்ருஷ்ணிவம்சத்தியவரின் யோக க்ஷேமம் முதலியவையாகிய பாரத்தை வஹிப்பவனே!
ஸம்ஸ்ருதே:—ஸம்ஸாரத்திலுண்டான
பயாத்—பயத்திஞல்
தே—உன்னுடைய
சரணம்—திருவடிகளை
ஈயுஷாம்—(சரணம்) அடைந்தவற்கு
விரசிதாபயம்—அபயப்ரதானம் செய்ததும்
காமதம்—அபீஷ்டங்களை கொடுப்பதும்

ஸ்ரீகரக்ரஹம்—பெரியபிராட்டியாரின்கையைப்பிடித்தது மான
கரஸரோருஹம—தாமரைமலர் போன்ற கரத்தை
ஹே! காந்த!—மனதிறகிசைநதவனே!
நஃ—எஙகளுடைய
சிரஸி—உததமாஙகததில்
தேஹி—வைக்கவேண்டும

(தா - ம்) கணணபிரான் தஙகள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு தஙகள கண்களுககுபபுலப்படாமல் நின்று, ஆனால் நான் உஙகளுககுசசெய்ய வேண்டுவதென்,, என்று கேட்பதாக நினைத்து கோபிமார் இநதசலோகம் தொடஙகி நானகு சலோகஙகளாலே அவன் தஙகளுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் நிசசயித்துக்கொடுக்கிறார்கள்.

வ்ரஜஜநார்திஹந வீர யோஷிதாம்
நிஜஜநஸ்மய த்வம்ஸநஸ்மித ।
பஜ ஸகே பவத்கிங்கரீஃ ஸ்ம நோ
ஜலருஹாநநம் சாரு தர்சய ॥

வ்ரஜஜநார்ததிஹந வீர யோஷிதாம்
நிஜஜநஸ்மய த்வமஸநஸ்மித ।
பஜ ஸகே பவத்கிஙகரீஃ ஸ்ம நோ
ஜலருஹாநநம் சாரு தர்சய ॥ (6)

ஹே! வ்ரஜஜநார்த்திஹந!—திருவாய்பபாடியிலஜனஙகளின வருத்தததை நீககுமவனும,
ஹே! வீர!—அதறகேறறவீரிய முள்ளவனும்,
நிஜஜநஸ்மயத்வம்ஸநஸ்மித!—தனனைப்பறறிய ஜனங்களுக்குண்டான கர்வததைநாசம் செய்யும் புனசிரிப்புடையவனே!

ஹே! ஸகே!—ஓ நண்பனே!
பதத்கிங்கரீ:—உனக்கு அடியாராகிய
யோஷிதாம—ஸ்திரீகளான
ந:—எங்களை
பஜ—அநுசரிப்பயாக
ஸ்ம—நிச்சயமாக
சாரு—அழகிய
ஜலருஹானனம்—தாமரைமலர் போன்ற திருமுகத்தை
(எங்களுக்கு)
தர்சய—காட்டவேண்டும்

(தா - ம்) ஓ! கண்ணா! நீ ஆயர்பாடியில் அவதரித்தது முதல் அங்குள்ள ஆயருக்கு நேர்ந்த பலதுன்பங்களை நீக்கியும், அத்தகேற்றவீரியம் முதலிய கல்யாண குணங்கள் உள்ளவனாகவும், அவ்வவ் காலங்களில் உன்னை ஆச்ரயித்தவர்க்கு உண்டாகும் கர்வத்தை ஒழித்து அவர்களுக்கு நன்பனாகவும் இருக்கின்ற நீ எங்களண்டைக்கு வரவேண்டும் நாங்கள் உனக்கு அடியாராகையால் எங்களுக்கு உன அழகிய திருமுகமண்டலத்தைக் காட்டி அருளவேண்டுமென்று வேண்டுகிறார்கள்.

𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 ।
𑌤𑍃𑌣𑌚𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑌂 ।
𑌫𑌣𑌿𑌫𑌣𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌂
𑌕𑍃𑌣𑍁 𑌕𑍁𑌚𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌹𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌂 ॥

ப்ரணததேஹிநாம் பாபகர்சநம்
த்ருணசராநுகம் ஸ்ரீநிகேதநம் |
பணிபணார்ப்பிதம் தே பதாம்புஜம்
க்ருணு குசேஷு ந: க்ருந்தி ஹ்ருச்சயம் || (7)

ப்ரணததேஹிநாம=(தனதிருவடியில்) வணஙகிய ஜனங்களின்
பாபகர்சனம=பாவத்தை யொழிக்கின்றதும
த்ருணசரானுகம்—புறகளைத்தின்று ஜீவிக்கும் பசுக்களினபின் செல்லுமதும்
ஸ்ரீநிகேதனம்—எட்டுவகை செல்வங்களுககும் இருப்பிடமாயும
பணிபணார்பிதம்=காளியனென்னும் ஸர்பததின்படத்தினமேல் வைக்கப்பட்டுமிருக்கினற
தே, பதாம்புஜம—உனனுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
ந:—எஙகளுடைய
குசேஷு—ஸதனஙகளினமேல
க்ருணு—வைப்பாயாக (அவ்வளவன்றிக்கே)
ஹ்ருச்சயம்—எஙகள மனதிலிருக்கும் (காமத்தை) இதரவிஷய ப்ராவண்யததை
க்ருந்தி—அறுததுவிடவேணடும்.

(தா - ம்) கண்ணா! நாங்கள்சிற்றஞ்சிறுகாலைவந்து, உனனைச சேவிதது, உன்னுடைய பொறதாமரைமலர் போன்ற அடியைபபோறறும் பொருளைக் கேட்டருள வேணடும. புறகளைத்தினனும அறிவிலிகளான பசுக் களைமேய்தது ஜீவிககும் குலததில பிறநதவனாகையால் நீ எஙகளிடம குறறைவலகளைக கொள்ளாமல போக லாகாது கோவிநதா! நாங்கள பரயோஜ நாநதரஙகளைக் கொண்டகலுமவர் அனறுகாண காலததுவமுளள தனையும உனக்கே நாம்ஆள்செயது உனனைவிடடகலா மாகையால் இதரவிஷயஙகளில் எமக்குணடான ப்ரா வணியத்தைபபோககி யருளவேணடு மென்கிறார்கள்.

𑌮𑌧𑍁𑌰𑌯𑌾 𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌵𑌲𑍍𑌗𑍁𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌯𑌾
𑌬𑍁𑌧𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣 ।
𑌵𑌿𑌧𑌿𑌕𑌰𑍀𑌰𑌿𑌮𑌾 𑌵𑍀𑌰 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑍀
𑌰𑌧𑌰𑌸𑍀𑌧𑍁𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌨𑌃 ॥

மதுரயா கிரா வல்கு வாக்யயா
புதமனோஜஞயா புஷ்கரேக்ஷண ।
விதிகரீரிமா வீர முஹ்யதீ
ரதரஸீது நாப்யாயயஸ்வ நஃ (8)

ஹே! புஷ்பகரேக்ஷண!—புண்டரீகம் போன்றகண்கள் உள்ளவனே!
மதுரயா—செவிக்கினியதாயும்,
வல்குவாக்யயா—இனியசொறகளால் நெருஙகியும்
புதமனோஞ்ஞயா—நல்லோர்க்கழகிதாயுமிருக்கின்ற
கிரா—வார்த்தையினலே
முஹ்யதீஃ—மோஹிததவர்களும,
விதிகரீஃ—ஆஜ்ஞையைச செய்பவர்களுமான
இமாஃ—இநத
நஃ—எஙகளை
ஹேவீர!—ஓ வீரனே!
அதரஸீதுனு—அதராம்ருதத்தினல்
ஆப்யாயயஸ்வ—பிழைக்கச்செய்யவேணடும்

(தா - ம்) உன் திருவடியை எஙகள சிரசில் வைதது ஆசரிதரான அடியோஙகளை உஜ்ஜீவிக்கச செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்ததிததார்கள் முன் சுலோகத்தில்; அதை அவன கேட்டு நீங்கள் அவ்வளவு பாக்கியம் படைததவர்களன்றே! என்ன உன் அழகிய அதரமசைய, பாவி நீ எனறென்று சொல்லாய்,, என்றுமாப்

போலே ஓர் வார்த்தையாகிலும் சொல்லி எங்களை பிழைக்கச் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டுகிறார்கள். இந்தச்லோகத்தில்.

𑌤𑌵 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂
𑌕𑌵𑌿𑌭𑌿𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌪𑌹𑌂 ।
𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑌾𑌤𑌤𑌂
𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌦𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

தவ கதாமிருதம் தப்தஜீவநம்
கவிபிரீடிதம் கல்மஷாபஹம்
சரவண மங்களம் ஸ்ரீமதாததம் ।
புவி க்ருணந்தி யே பூரிதா ஜநா: ॥ (9

தப்தஜீவனம்—ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸாரதாபத்ரயத்தாலே வெந்தவர்களை பிழைக்கச்செய்வதாயும்
கல்மஷாபஹம்—பாவங்களை நீக்குமென்று.
கவிபி:—பிரமன் முதலியவர்களால்
ஈடிதம்—ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டும்
சரவணமங்களம்—கேட்டமாத்திரத்திலேயே எல்லாசுபங்களையும் கொடுப்பதும்
ஸ்ரீமத்—சாந்தி முதலிய ஸத்குணங்களை தருவதாயும்
ஆததம்—இப்பெருமையுள்ளதென்று எங்கும் பிரசித்தி பெற்றதாயுமிருக்கின்ற
தவ—உன்னுடைய
கதாம்ருதம்—கதையாகிய அமுதத்தை
யே—எவர்
புவி—இம்மண்ணுலகில்
க்ருணந்தி—நிரூபிக்கின்றார்களோ

தே—அந்த
ஜநா꞉—ஜனங்கள
பூரிதா꞉—முந்திய பிறப்பில வெகுதானம பண்ணியவர்கள்

(தா - ம்) இவவாறு வேண்டியும அவன் முகம் காட்டாமையாலே, 'எங்களுக்கு உன்னை விசலேஷித்திருப்பதால் மரணம் நேரிட்டதே ஆனால் உன் கதையாகிய அமுததத்தைப்பருகின சுகிருத்துககள் இச்சமயம்எங்களை வஞ்சித்தார்கள், நீ எஙகள கணகளுக்குத் தோற்றினையாகில உனகதாம்ருதபானம் பண்ணின தன்யாரை விட உன்னை ஸாக்ஷாதகரிககின்ற நாங்கள் எவ்வளவோ மேலானவர்கள் என்று எண்ணியதனால் "தயித த்ருசயதாம்" என்று வேண்டுகிறோம என்கிறார்கள்

𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂
𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌂 𑌚 𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ।
𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌯𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌃
𑌕𑍁𑌹𑌕 𑌨𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 ॥

ப்ரஹஸிதம ப்ரிய ப்ரேமவீக்ஷிதம்
விஹரணம ச தே த்யாநமங்களம |
ரஹஸி ஸம்விதோ யா ஹ்ருதி ஸ்ப்ருச꞉
குஹக நோ மந꞉ க்ஷோபயந்தி ஹி॥ (10)

ஹே]ப்ரிய—ஓ ப்ரியனே!
ஹே குஹக!—ஓ வஞ்சகனே
தவ—உனனுடைய
ப்ரஹஸிதஞ்ச—புன்சிரிப்பும்,
ப்ரேமவீக்ஷிதம்—ப்ரியத்துடன் பாரவையும
த்யானமஙகளம்—த்யானித்தமாத்திரத்தில இன்பமூட்டுவதாகிய

விஹரணஞ்ச—விளையாட்டும
யா:—எந்த
ரஹஸி—ஏகாந்தத்தில்
ஸம்விதஃ—ஸங்கேதமான காரியங்களோ?
தா:—அவைகளும்
ஹ்ருதிஸ்பருசஃ—இதயத்தில்வைத்த
(தாசச—அவையும)
நஃ—எங்களுடைய
மந:—மனதை
க்ஷோபயந்திஹி—கலக்குகின்றனவன்றோ?

(தா - ம்) என கதையைக் கேட்பதினாலேயே உங்கள் இஷ்டம் சித்திபெறில எனனைக்காணவேண்டுவதென? என்று கண்ணன திருவுள்ளமாகக்கருதி, உனது விலாஸ சேஷ்டைகளில ஈடுபட்டு அதனால் கலக்கமுற்ற எங்கள் மனம் அவவளவால சாந்திஅடையமாட்டாது. ஆகையால் நீ எங்களுக்கு முகம்காட்ட வேணுமென்று பிரார்த்திககிறார்கள

चलसि यद्व्रजाच्चारयन् पशून्
नलिनसुन्दरं नाथ ते पदम् ।
शिलतृणाङ्कुरैः सीदतीति नः
कलिलतां मनः कान्त गच्छति ॥

சலஸி யதவ்ரஜாச் சாரயந பசூந
நளிநஸுந்தரம் நாத தே பதம |
ஸிலத்ருணாங்குரை ஸ்ஸீததீதி நஃ
கலிலதாம மநஃ காந்த கச்சதி || (11)

ஹே நாத!—ஒநாத
ஹே! காந்த—மநதிறகினியவனே

யதா—எப்பொழுது
பசூன—பசுக்களை
சாரயன்—மேய்ப்பவனுகி
வ்ரஜாத்—திருவாய்ப்பாடியினின்றும
சலஸி—போகின்றுயோ?
ததா—அப்பொழுது
நலிநஸுந்தரம்—தாமரைமலர்போல மெதுவான
தே—உன்னுடைய
பதம்—திருவடிகள
ஸிலத்ருணங்குரை:—உளசிபோல கொடியபுறகளின்மு
  ளைகளால
ஸீததி—வருந்துகிறதென்று
ந:—எங்களுடைய
மந:—மனமானது
கலிலதாம்—கலக்கத்தை
கச்சதி—அடைகின்றது.

(தா-ம்) ஓ பெண்களே! நீஙகள தைரியததால் எல்லாவறறையும் மறநது சுகமாக இருஙகள. ஏன் இப்படி ப்ரயாஸப்படவேணடும்? என்று கண்ணன் திருவுள்ளமாகக்கருதி, உன்மீது எங்களுக்குண்டாயிருகாகும் அளவறற அனபிஞலும்' உனது ஸவுந்தரியததாலுணடான காமத்தாலும பிரீதியிஞலும், லோகவிலக்ஷணமாயும் ஆசசரியகரமாயும் இருக்கினற உனது ஸவுகுமார்யத்திறகுத தகாதபடி, காட்டில நீ சஞசரிப்பதைப் பார்த்து ஸஹிககப்போகாமல் எஙகள் மனம கலஙகுவதிஞலுப, நாஙகள மறந்திருக்கப்போமோ? அவ்விஷயததில் சக்தி அற்றவர்கள நாங்கள் எனறு பெண்கள் பதில் கூறுகிறுர்கள் இரண்டு ச்லோகங்களில்

𑌦𑌿𑌨𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌨𑍀𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑍈𑌰𑍍
𑌵𑌨𑌰𑍁𑌹𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌦𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 ।
𑌘𑌨𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍
𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂 𑌵𑍀𑌰 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥

திநபரிக்ஷயே நீலகுந்தலைர்
வநருஹாநநம பிப்ரதாவ்ருதம் |
கநரஜஸ்வலம தர்சயந முஹுர்
மநஸி ந ஸமரம வீர யச்சஸி || (12)

திநபரிக்ஷயே—ஸாயங்காலத்தில்
நீலகுந்தலை:—கறுத்தமுன் உச்சிமயிர்களால்
ஆவ்ருதம்—மூடப்பட்டதாயும
கநரஜஸ்வலம—வனத்தியதூள்கள் படிந்துமிருக்கின்ற
வநருஹானனம—தாமரைமலர்போன்ற திருமுகத்தை
பிப்ரத்—தரிக்கின்ற
ஹே! வீர!—ஓ வீரனே!
தவம—நீ(அம்முகத்தையே)
முஹு:—பலமுறை
தர்சயன்—காட்டியவனாகி
ந:—எங்களுடைய
மனஸி—மனதில்
ஸமரம்—காமத்தை
யச்சஸி—கொடுக்கின்றாய்.

(தா - ம்) *ஓ! நாத! ஸாயங்காலத்தில தாமரைமலரானது கரிவண்டுகளால் சூழப்படுமாபோல் கறுத்த முன்னுச்சி மயிர்களால் சூழப்பட்டும வனஸஞ்சாரத்தால் தூளபடிந்தும் இருக்கின்ற அழகிய திருமுகத்தை உடையவனாகி அம்முக மண்டலத்தைப் பலமுறை*

எங்களுக்கு காட்டியதில் பார்த்தவர்களான எங்கள் மனதில் காமத்தை உண்டாக்குகின்றாயே? ஆதலால் நாங்கள் உன்னை எப்படி மறப்போம் என்கிறார்கள்.

𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌜𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂
𑌧𑌰𑌣𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌾𑌪𑌦𑌿 ।
𑌚𑌰𑌣𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂 𑌶𑌂𑌤𑌮𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌰𑌮𑌣 𑌨𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌧𑌿𑌹𑌨𑍍 ॥

ப்ரணதகாமதம் பத்மஜார்சிதம்
தரணிமண்டனம் த்யேயமாபதி ।
சரணபங்கஜம் சந்தமம் சதே
ரமண ந: ஸ்தநேஷ்வர்ப்பயாதிஹந ॥ (13)

ஹே! ரமண—ஓ ஆனந்தகரனே!
ஹே! ஆதிஹன!—மனோவ்யாதியை நீக்குமவனே!
ப்ரணதகாமதம—அடிவணங்கியவர்களின் இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயும்
பத்மஜார்சிதம—ப்ரம்மாவினால் ஆராதிக்கப்படும்
தரணிமண்டனம—பூமிக்கு அணியாயும்
ஆபதி—துன்பம் வந்தபோது
த்யேயம்—த்யானம் செய்யத்தக்கதாயும்
சந்தமம்ச—(ஸேவிக்கும்ஸமயத்தில) சுகமாயுமிருக்கின்ற
தே—உன்னுடைய
சரணபங்கஜம்—தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
ந:—எங்களுடைய
ஸ்தனேஷு—தனங்களில்
அர்ப்பய—வைப்பாயாக.

(தா - ம்) க்ருஷ்ணா! நாங்கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால உன்னைமறந்து வாழ்வோமல்லோம், ஆகை

பால, மற்ற எவ்வகையாலும் நீக்க முடியாத எங்களது இஷ்டத்தைக் கொடுத்து எங்களது தாபத்தை தணியச் செய்யவேணும் என்றுப் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள் இரண்டு ச்லோகங்களால்.

ஸுரதவர்த்தனம் சோகநாசனம்
ஸ்வரிதவேணுநா ஸுஷ்டு சும்பிதம் ।
இதரராகவிஸ்மாரணம் ந்ருணாம்
விதர வீர நஸ்தேऽதராம்ருதம் ॥

ஸுரதவர்த்தநம் சோகநாசநம்
ஸ்வரிதவேணுநா ஸுஷ்டு சும்பிதம் ।
இதரராகவிஸ்மாரணம் ந்ருணாம்
விதர வீர நஸ்தேதராம்ருதம் ॥ (14)

ஹே! வீர!—ஓ வீரனே!

ஸுரதவர்த்தனம்—மேன்மேலும் ஆனந்தத்தைப் பெருக்குகின்றதும்

சோகநாசனம்—எல்லா வருத்தங்களையும் ஒழிப்பதாயும்

ஸ்வரித வேணுனா—ஷட்ஜம்முதலிய ஸ்வரங்களை வெளியாக்குகின்ற குழலினால்

ஸுஷ்டு—அழகியதாகும்படி

சும்பிதம்—(உதடுகளால்) பரிசிக்கப்பட்டும்

ந்ருணாம்—மனிதர்க்கு

இதரராகவிஸ்மாரணம்—வேறு இஷ்டங்களைமறக்கச்செய்வதுமான

தே—அதராம்ருதம் உன்னுடைய கீழ் உதடாகிய அமுதத்தை

நः—எங்களுக்கு

விதர—கொடுத்தருளவேணும்,

(தா - ம்.) ஓ! மாதவா! நீயாதவ குலத்தில் பிறந்து எங்களுக்கு உன்சரண கமலத்தைக் கொடுப்பதுமாத்திரம் போராது அதனுல் எங்கள் அநிஷ்டம் ஒழியுமே அன்றி இஷ்டம் உண்டாகாதுகாண் ஆகையால் எல்லாவகையாலும் இதர விஷயங்களில் அடியோங்களுக்குண்டான பற்றை ஸவாஸனமாக அறுத்து நிரவதிகமாக ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவல்லதான உனது அதராம்ருதத்தைத் தந்தருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்

𑌅𑌟𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌂
𑌤𑍍𑌰𑍁𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌜𑌡 𑌉𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑍃𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 ॥

அடதி யத் பவாந் அஹ்நி காநநம்
த்ருடி யுகாயதே த்வாமபச்யதாம் ।
குடிலகுந்தளம் ஸ்ரீமுகம் ச தே
ஜட உதீக்ஷதாம் பக்ஷ்மக்ருத் த்ருசாம் ॥ (15)

யத்—எப்பொழுது
பவான்—நீ
அஹ்னி—பகலில்
காநநம்ப்ரதி—பிருந்தாவநத்தைநோக்கி
அடதி—செல்கின்றையோ?
ததா—அப்பொழுது
த்வாம்—உன்னை
அபச்யதாம்—காணுத
ப்ராணிநாம்—பிராணிகளுக்கு
த்ருடி—அரைக்ஷணமும்

யுகாயதே—யுகம்போல இருக்கின்றது
புந:ச—மறுபடியும் (ஸாயங்காலம்)
குடிலகுந்தலம்—கோணலான முன்னுச்சி மயிர்களையுடை
யதானதே
ஸ்ரீமுகம்—உன் அழகிய முகத்தை
உதீக்ஷதாம்—ஸேவிக்கின்ற
த்ருசாம்—கண்களுக்கு
பக்ஷ்மக்ருத்—இமைகளை ஸ்ருஷ்டித்தவனான பிரமன்
ஜட:—மூடனேயாவன்

(தா - ம்.) ஓ! கோவிந்தா! நாங்கள் அரைக்ஷணமும் உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதவர்களாய் இதர விஷயங்களெல்லாவற்றையும் ஸாவஸங்க பரித்யாகம் பண்ணி, நாங்கள் யதிகள்போல் உன்னையே ஆச்ரயித்தோம். ஆனபின்பு நீதான் எங்களை விலயட்டுப் பிரிவதற்கு எப்படி இஷ்டப்படுவாய்? உன் திருமுக மண்டலத்தை ஸேவியாத போது நிரந்தர துக்கத்தையும், ஸேவித்தபோது நிரவதிகமான ஆனந்தத்தையும் அனுபவித்து இப்படி த்வதீநஸத்தாகர்களவர்களான அடியோங்களை நீதான் கைவிடவல்லையோ என்கிறார்கள்.

பதிஸுதாந்வய ப்ராத்ரு பாந்தவாந்
அதிவிலங்க்ய தேந்த்யச்யுதாகதா:।
கதிவிதஸ்தவோத்கீத மோஹிதா:
கிதவ யோஷித: கஸ்த்யஜேந்நிசி ॥

பதிஸுதாந்வய ப்ராத்ரு பாந்தவாந்
அதிவிளங்கய தே ஹ்யச்யுதாகதா: ।
கதிவிதஸ தவோத கீதமோஹிதா:
கிதவ யோஷித: கஸ்த்யஜேந்நிசி ॥

ஹே! அச்யுத!—ஆச்ரித ரக்ஷணவ்ரதத்தினின்றும் வழு
வாதவனே! தன்னைப்பற்றிய ஆச்ரிதரை வழுவவிடா
தவனே!

பதிஸுதாந்வயப்ராத்ருபாந்தவான்—பதிகளையும் சுதர்
களையும் அவர்களின் குல மேன்மையையும், உடன்
பிறந்தவர்களையும், உறவினரையும்

அதிவிலங்க்ய—அலக்ஷ்யம் செய்து

தவ—உன்னுடைய

உத்கீத மோஹிதா: ஸதய:—காந்தாரஸ்வரத்தால் ஹத்த
கானத்தால நினைவுமாறினவர்களாய் கொண்டு

கதிவித:—எங்கள்வரவை அறிந்த

தே—உன்னுடைய

அந்தி=அண்டைக்கு சமீபத்தில்

ஆகதா:—வந்தவர்களான

யோஷித:—(ஸ்வபாவத்தால்)பயந்தவர்களான பெண்
களை

நிசி=கொடிய இராத்திரிகாலத்தில்

ஹே! கிதவ்—ஒதூர்த்தனே!

க:—நல்லஸ்வபாவமுடையவன் எவன்தான்

த்யஜேத—விட்டுவிடுவன்?

(தா-ம்) ஓ! வாஸுதேவா! தன்னை ஆச்ரயித்த வரை ஸர்வவிதத்தாலும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற வ்ரதத்தைக் கைவிடாதவன் என்ற அழகிய அர்த்தமுள்ள அச்யுதன் என்னும் உனது திருநாமத்தாலும், காந்தார ஸ்வரத்தால் அதிபோக்யமான உனது கீதத்தாலும் நாங்கள் மதிகெட்டோம். தத்கார்யமாய் ஸகல ஆபத்தமர்களையும் பந்துக்களையும் உபேக்ஷித்தோம் அவ்வளவன்றிகே எங்களவரவை அறிந்தவனான உன்னண்

டைக்கும் வநதோம எல்லா வுறவும் நீயே யென்றுவிச்வ
ஸித்து வநத அபலைகளான பெண்களைத தனிமையிலே
விட்டுவிடுவது நியாயமோ? நீ தூர்த்தனுகையாலே உன்
ஸ்வபாவததிறகிது தகுநததே யன்றி நல்லஸவபாவ
முள்ளவர் ஒருவருமி இபபடி செய்யமாட்டார்கள் என்
கிறூர்கள்.

𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌹𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑍋𑌦𑌯𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌬𑍃𑌹𑌦𑍁𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌧𑌾𑌮 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌤𑍇
𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑌤𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 ॥

ரஹஸி ஸம்விதம ஹ்ருச்சயோதயம்
ப்ரஹஸிதாநநம ப்ரேமவீக்ஷணம |
ப்ருஹதுர: ச்ரியோ தாம வீக்ஷ்ய தே
முஹுரதி ஸ்ப்ருஹாம் முஹ்யதே மந:|| (17)

ரஹஸி—ஏகாநததததில்
தவ—உன னுடைய
ஸம்விதம—ஸங்கேதகாரியத்தையும
ஹ்ருச்சயோதயம—காமத்தை உண்டாக்குகின்ற
ப்ரேமவீக்ஷணம—ப்ரீதியுடன கூடிய நோககையும்
ப்ரஹஸிதானனம(ச)—உன அபிப்ராயததுடன் கூடிய
திருமுகததையும்
ச்ரிய:—பெரியபிராட்டியாருக்கு
தாம—ஸதானமாகிய
தே—உன னுடைய
ப்ருஹத—விசாலமான
உர:—திருமார்பையும்
வீக்ஷ்ய—பார்த்து

(எங்களுக்கு) அதிஸ்ப்ருஹா—அதிக ஆசையானது (உண்டாகின்றது)

முஹு:—பலமுறை

மன:—மனது

முஹ்யதே—மோக்ஷத்தை அடைகின்றது.

(தா - ம்.) ஓ கோபாலா! நீ எங்களை இப்பொழுது விச்லேஷித்தாலும், விச்லேஷிப்பதற்கு முன் உனது ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவித்திருப்பதால் தத்ஸ்மரணத்தாலும் தத்லாபத்தாலும் அடியோங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் உண்டாயிருக்கும் வியாதிக்கு நீயே வைத்தியனாகவேண்டும். எங்களால் வ்யாதிக்கு உன்னையொழிய வேறு சிகித்ஸகரில்லைகாண். உன்னோடு ஸம்ச்லேஷமாகிய மருந்தை எங்களுக்குத்தந்து எங்கள் ரோகத்தைத் தீர்க்கவேண்டும் என்கிறார்கள்.

𑌵𑍍𑌰𑌜𑌵𑌨𑍌𑌕𑌸𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗 𑌤𑍇
𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌯𑌜 𑌮𑌨𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌹𑍃𑌦𑍍𑌰𑍁𑌜𑌾𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥

வ்ரஜவநௌகஸாம் வ்யக்திரங்க தே
வ்ருஜிநஹந்த்ர்யலம் விச்வமங்களம் ।
த்யஜ மநாக்ச நஸ்த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம்
ஸ்வஜந ஹ்ருத்ருஜாம் யந்நிஷூதநம் ॥ (18)

ஹே! அங்க!—ஓ! க்ருஷ்ணா!

தே—உன்னுடைய

வ்யக்தி:—அவதாரமானது

வ்ரஜவநௌகஸாம்—திருவாய்ப்பாடியில்வஸிக்கும்கோபர்களுக்கும், வநத்தில்வஸிக்கும் முனிவர்களுக்கும்

வ்ருஜினஹரதரி—துன்பத்தைப் போக்குகின்ற தும்
அலம்—பரிபூர்ணமான
விச்வமங்கலம்—ஜகத்துக்கு மங்களகரமாயும் இருக்கின்ற
த்வத்ஸம்ருஹாதமனும்—உன்னிடத்தில் ஆசையுற்ற மன
முள்ளவர்களான
நஃ—எங்களுக்கு
மநாக்—கொஞ்சம்
த்யஜ—கொடுப்பாயாக
ஸ்வஜனஹ்ருத்ருஜாம்—ஆச்ரிதனம் மனோவ்யாதியை
நிஷூதனம்—போக்க வல்லதோ
யத்—எதுவோ? (தத் அதை நீயே அறிவாய்) என்று
பொருள்

(தா - ம்) ஓ! க்ருஷ்ணா! நீ இம்மாநிலத்தில் வந்துதித்தது, திருவாய்ப்பாடியில் ஜனங்களுடையவும் வனவாஸிகளான முனிவர்களுடையவும் துன்பத்தை விலக்குவதற்காகவன்றோ? அவ்வளவேயன்றிக்கே இன்பத்தைக் கொடுப்பதற்காகவும் அவதரித்தாய். ஆனதால் உன்னைக்காண வாசையுற்றிருக்கும் எங்கள் மனோவ்யாதியைப் போக்கும் ஔஷதத்தை நீயே அறிவாயாகையால் அதை அடியோங்களுக்கு கொடுத்தருளவேணும். நாங்கள் உன்னை அற்பம் யாசிக்கின்றோம். வெகு யாசிக்கின்றோமல்லோம். அதையாவது நீ கார்பண்யத்தைவிலக்கி அடியோங்களுக்கு அளிக்க வேணுமென்கிறார்கள்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

யத்தே ஸுஜாத சரணாம்புருஹம் ஸ்தநேஷு
பீதா: சனை: ப்ரிய ததீமஹி கர்கசேஷு ।
தேநாடவீமடஸி தத் வ்யததே நகிம்ஸ்வித்
கூர்ப்பாதிபி: ப்ரமதி தீர் பவதாயுஷாம் ந: (19)

ஹே ப்ரிய—ஓ! ப்ரியமானவனே!
தே—உன்னுடைய
யத்—எந்த
ஸுஜாதசரணாம்புருஹம்—சுகுமாரமான சரணகமலத்தை
கர்கசேஷு—கடினங்களான
ஸ்தனேஷு—தனங்களின் மேல்
(நாங்கள்) பீதா:—பயந்தவர்களாகி
சனை:—மெள்ள மெள்ள
ததீமஹி—தரிக்கின்றோமோ?
தேந—அச்சரணகமலத்தைக் கொண்டு
அடவீம்—பிருந்தாவனத்தில்
அடஸி—ஸஞ்சரிக்கின்றாய்
தத்—அத்திருவடியானது
கூர்ப்பாதிபி:—கொடிய கூர்மையுள்ள கற்களால்
கிம்ஸ்வித் நவ்யததே—ஏன் வருத்தமுறுது? (வருத்தமுற்றதாகவே ஆகுமென்று)
பவதாயுஷாம்—உன்னைப்பற்றி ஜீவிப்பவர்களான
ந:—எங்களுடைய
தீ:—ஞானமானது
ப்ரமதி—கவலைப்படுகின்றது

(தா-ம்) ஓ! பெண்களே! நீங்கள் என் அவதாரத்தைப்பற்றி பேசினீர்கள் அவதார ப்ரயோஜனத்தையும் சொன்னீர்கள். எங்கள் மனம் உன்னையே ஆசைப்படுகின்றது என்னீர்கள். ஆச்ரிதரான எங்கள் மனோ

வயாதிகத்து அருமருந்தை நீயே அறிவாயென்று கூட மாகச்சொன்னீர்கள் உன்னிடம் நாங்கள் பலவற்றை யாசிப்பவர்களன்று ஒன்றைமாத்திரம யாசிப்பவர் கள் அவ்வொன்றே எங்களுக்குப் பரிபூரணமானது என்றீர்கள்.

ஊதிமொவ்யுஃ ப்ரமாயஞ்யுஃ
ப்ரஉவஞ்யுஸ் வீத்யா ।
ரரூ ஷஸ்ரம் ராஜநு
கூஷ்ணஉஸுநஃ லாலஸாஃ ॥

இதி கோப்யஃ ப்ரகாயந்த்யஃ
ப்ரலபந்த்யஶ்ச சித்ரதா
ருருது ஸஸ்வரம் ராஜந்
க்ருஷ்ண தர்சந லாலஸாஃ (20)

ஹேராஜன்—ஓ! பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே!
இதி—இவ்வாறு
க்ருஷ்ண தர்சன லாலஸாஃ—க்ருஷ்ணனைச் சேவிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாய
(அதிவிஹ்வலாஃ)—மிகவும் வருந்தியவர்களான
கோப்யஃ—கோபிமார்
ப்ரகாயந்த்யஃ—அவனது குணங்களைப் பற்றிப்பாடியவர்களாய்
சித்ரதா—பலவிதமாக
ப்ரலபந்த்யஃ—அவனது நாமங்களையும குணங்களையுமகாரியங்களையும நினைத்து சோகித்தவர்களாய
ஸஸ்வரம்—இனியகுரலுடன
ருருதுஃ—அழுதனா

(தா - ம்) கோபிகைகள் அனைவரும் கண்ணனைக் காணாமையால் விசலேஷவ்யஸனம் மிகவும் அதிகரித்து அழத்தொடங்கினர் அப்பொழுது கண்ணபிரான் தங்களிடம் இருந்தஸமயத்தில் தாங்கள் அநுபவித்த அவனது குணசேஷ்டிதங்களை நினைத்து நினைத்து சோகிக்கும் பொழுது அந்த சோகமும் கேட்பவர்க்குமிகவும் இனியதாயிருந்தது

தாஸாமா விரபூ ச்சௌரி
ஸ்மய மாந முகாம் புஜ:
பீதாம் பரதர ஸ்ரக்வீ
ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மத: ॥

தாஸாமா விரபூ சசௌரி
ஸ்மய மாந முகாம் புஜ:
பீதாம பரதர ஸ்ரகவீ
ஸாக்ஷாந மநமத மநமத: (21)

சௌரி:—கண்ணபிரான்
ஸ்மயமானமுகாம்புஜ:—அழகியநகைப்புடன் கூடிய தாமரைபோன்ற முகமுள்ளவனாகவும்
பீதாம்பரதர:—மஞ்சள் பட்டுவஸ்திரம்தரித்தவனாகவும்
ஸ்ரக்வீ—அழகிய முத்துமாலைகளை தரித்தவனாகவும்
ஸாக்ஷாத—பரத்யக்ஷமாக
மன்மதமன்மத:—மன்மதனுடைய மனதைக்கலக்கும் அழகுள்ளவனாகவும்
தாஸாம்—அக்கோபிமாருக்கு
ஆவிரபூத—புலப்பட்டனன்.

(தா - ம்) பின்னர் கோபிகைகள் கண்ணனைக் காணாமையாலும் பிரிவாற்றாமையாலுமுண்டான வ்யஸ

நததிலை பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை ஸர்வஜ்ஞனை அவன் உணாநது, இனி நமமைப்பிரிநது இவர்கள தரிக்கமாட்டார்கள் எனறு நிசசயிதது நமசொத்தை நாம் இழக்கலாகாதென்று, அவாகள் நெடுஙகாலம அநுபவிததவ்யஙகளெல்லாமஒரு ீரசசாவியான பயிரிலேஒருபாட்டம் மழை பெயநதாறபோல அவாகளது உளளம் குளிரும்படி தானதிவய பீதாம்பர திவ்யாபரண திவ்ய மஙகள விகரஹஙகளைத தரிததவனாய் அவர்களமுனபே தோனறி அவர்களது தாபத்தைப் போககி அருளினன. எனறு ஸ்ரீசுகபகவான பரீக்ஷிதது மஹாபாரபுவுககு அருளிசசெய்தார்

கோபிகாகிதையின் முடியுரை.

அதிலொனறையுமநாம் அறியோம். நீஙகள் யார்? அகாலததில் இஙகு வநத காரணமென? எதை உத்தேசிததுவநதீர்கள்? நீஙகள்எனனைப் பறறி ஓயதோ பேசுவதாகக் காணகினறதே அதறகெனன ஹேது உண்டு என்று கண்ணன கேட்டதாககொணடு கண்ணா! நாஙகள் உனனை ஆசரித்தவாகள் த்வதாததமாக ஸ்வ ப்ராணதாரணமசெயதிருபபவர்கள்.உனனைவிட்டகவில்தரிககமாட்டாத தனமையரா யிருப்பவர்கள். உனது திருககண்களின அழகிலீடுபட்டு அநந்யபரயோஜனராய் அடிமைப்பட்டவர்கள் அடியரான எஙகளுக்கு வேண்டியவறறைத தந்தருளி எங்களைவிட்டகனறமையால நீ செய்த ஸதரீவததிற குள்பட்டவர்கள். ஸர்வஞஞநான நீ இவறறை அறியாயோ? நீ திருவாய்ப்பாடியில்வநதவதரிதது அநிஷ்டஙகளை நிவாததித்தும் இஷ்டங்களைப் பிராபிததும ஸர்வவிதத்தாலும் அடியோஙகளை ரக்ஷித்துப்போநதும் அதனல் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸமபந்தமுள்ளவர்களான எங்களுககு அபயப்ரதானப பண்

ணின திருக்கையால் எங்கள் கைப்பற்றியும், ரஹஸ்யத் தில ஸரஸஸம்பாஷணம் பண்ணியும், ப்ரேமத்தால்பாவ காமமான நோக்காலே உன் கண்ணழகைக்காட்டியும், இவ்வாறு பல ப்ரகாரத்தாலே எங்களை அநந்யார்ஹை களாகச் செய்தபின்பு, பரஸ்வ ாரைகளாய அபலைக ளாய் பாலைகளான எங்களை அகாலத்தில் அதேசத்தில் அகலவிட்டுப் பிரிந்தாய்

பிரிவாற்றாமையாலே தப்தைகளான நாங்கள் பூர் வாநுபூதமான உனது ஸ்திதி கதி ஆலாபன ப்ரேம வீக்ஷணாதிகளை ஸ்மரித்து உன்னைத் தேடித் திரியாநின் றோம். உன்னைக்காணாத அற்பகாலமும் ஆயிரம்யுகம் போல காணகின்றது. உன் திருவடிஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்து கடினஸ்பர்சமுண்டாகில் அவத்யம் வரு மென்று பயந்தும் எங்கள் தாபசாந்த்யர்த்தமாக கொங் கைமேல் திருவடியைப் படடும் படாததுமாக வைத் துக்கொள்ளுகிறோமே கண்ணா! அப்படி ஸுகுமார மான திருவடியைக்கொண்டு இந்த கடினமான காட்டில் சஞ்சரியாநின்றாய். அத்திருவடியில் முள் தைக்கில் எங் கள் உயிர்நிலையில் முள் தைக்குமாபோல வருந்தப்படா நின்றோம். இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக த்வதேக சரணர்களான எங்கள் வ்யசநாதிசயத்தை கண்டு பொ றுக்கமாட்டாத நீ இப்படி முகங்காட்டாமலிருப்பது நியாயமோ? உன்னிடத்தில் கரைபுரண்ட அநுராகத் திறகுப பரவசர்களான அடியோங்களுக்கு அதிஸ்ப்ரு ஹணீயமான பாதபத்மத்தைக் தந்தருளி முகங்காட்டி ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று திருவடிகளில் ப்ரார்த்தித்து முடித்தார்கள்.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇
𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾
𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾

என்று ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம்,
இராஸக்கிரீடையில் கோபிகாகீதமென்னும்,
முப்பத்தியோராவது அத்தியாயம்.
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீராமகீதையின் தியானச்லோகங்களின்,

பதவுரையும் தாத்பரியமும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌇𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃

𑌰𑌾𑌮𑍋𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌭𑍁𑌵𑌮𑌤𑍋
𑌤𑌾𑌹𑍍𑌯𑍈𑌕𑍇𑌕𑍇𑌯𑍀𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑌥 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌵𑌾𑌮𑌭𑍀𑌵𑌸𑍃𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌤𑌮𑍍𑌬𑍈𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 । 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀
𑌵𑌾𑌲𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌪𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈 𑌰𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌕𑍁
𑌮𑍍𑌭𑌕𑌣𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌤𑌾 𑌸𑌮𑍇𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑌮𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 ॥

ராமோயோத்யா புரேந்த்ரோ ஜநகபுவமதோதாத் வாஹ்யமெகைகேயிவாக்யாத், கத்வாரண்யமச ஹத்வா காமபீசம்ருகமலௌதம்ப்ரைதள ப்ரபதய,ஸுக்ரீவாத்

யை கபீந்த்ரை ரமரபதிஜிதம ராவணம கும்பகர்ணம்,
ஜித்வா ஸீதாஸமேதஃ ஸவபுரமுபகதஃ பராபயராஜ்யம்
விபாதி||

(ப - ரை.) விஷ்ணுஃ—விஷ்ணுவானவர்
இஹ—இவவுலகில
அயோதயா—அயோத்யா எனகிற
புராநதரே—படடணததுககு அதிபதியாய்
ராமஃ—இராமனாக
பூதவா—அவதரிதது
அத—அதறகுப்பின
ஜனகபுவம்—ஜகனகராஜன திருமகளாகிய (ஸீதாதேவி
யாரை)
உதவாஹய—திருமணம்செய்துகொணடு
கைகேயிவாக்யாத—கைகேசியின் கடடளையினமேல்
அரண்யம்—தண்டகாரண்யத்திறகு
கதவா(ச)—சென்றும்
கரம்அபி—கரனஎனனும் இராக்கதனையும
மருகம் ச)—மாயாமிருகமாகிய மாரீசனையும
ஹத்வா—கொனறு
அபதௌ—உவற்கடலில்
ஸேதும—அணையை
ப்ரபத்ய—கட்டியும
சுக்ரீவாதயைஃ—சுக்கிரீவன்முதலிய
கபீநத்ரைஃ—வாநரமுதலிகளால
அமரபதிஜிதம்—இநதிரஜிததையும்
கும்பகர்ணம—கும்பகரணனையும்
ராவணம்—இராவணனையும்
ஜித்வா—வென்று

ஸீதாஸமேத:—சீதையுடன்கூடியவராகி
ஸ்வபுரம்—தனது புரமாகிய அயோத்தியை
உபகத:—அடைந்தவராய்
ராஜ்யம்—இராஜ்யத்தை
ப்ராப்ய—அடைந்து
விபாதி—விளங்குகின்றார்

(தா - ம்.) சகல லோகங்களாலும் சேவிக்கத்தக்கவரான சாது ஜனத்தை இரக்ஷிப்பதற்காகவும், துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதற்காகவும் தருமத்தை இம்மாஞாலத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்காகவும், இம் மண்ணுலகில் ஓர் அரசனாகிய தசரதனுக்குத் தான் புத்திரராக அவதரித்து, ஜனகராஜன் திருமகளாய் அவதரித்த இலக்குமியை விஸ்வாமித்திரபகவானது வேண்டுகோளால் திருமணம் செய்தருளி தனது நகராகிய அயோத்தியை அடைந்தார். பின்னர் தன் சிறியதாயாராகிய கைகேசியின் கட்டளையைத்தவறாது வனத்திற் சென்று, ஆங்கிருந்த தவத்தரின் வேண்டுகோளால் தான்பண்ணிய பிரதிஞ்ஞையைநிறைவேறறத்தொடங்கி கரன் முதலிய இராக்கதரைச் சமஹரித்தும், அதனால் விரோதித்த இராவணன் விடுவித்த மாரீச மாயாமிருகத்தைக்கொன்றும், அச்சமயத்தில் சீதையை இழந்தும், கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் சுக்கிரீவனுடன் சிநேகித்தும், வாலியை வதைத்தும், சுக்கிரீவனை கிஷ்கிந்தாதிபதியாக முடிசூட்டியும், வாயுபுத்திரனால் சீதையின் இருப்பிடத்தை உணர்ந்தும், படையெடுத்தும், கடலில் மலைபதனால் அணைகட்டியும், சுக்கிரீவன் முதலானவர்களால இந்திரஜித்து முதலியவர்களை வென்றும், விபீஷணன் உதவியினால்

இராவணனைவென்றும், விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யம் அளித்தும், ஸீதாதேவியை அடைந்தும் அயோத்தியைச் சென்றும், முடிசூட்டியும் இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி விளங்கினர்.

𑌰𑌾𑌜𑌦𑍍𑌰𑌤𑍍𑌨𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌲𑌸𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌬𑍍𑌜𑌮𑌬𑍍𑌜𑍇𑌕𑍍𑌷
𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌭𑍍𑌰𑍂𑌗𑌣𑍍𑌡𑌸𑍁𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌧
𑌰𑍋𑌷𑍍𑌠𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌮𑍍 । 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌭𑍁𑌜𑌾𑌂𑌸𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌦𑍁
𑌰𑍋𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌲𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌸𑌂 𑌰𑌮𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌬𑍍𑌜𑌪𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾
𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌭𑌜𑍇 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌲𑌮𑍍 ॥

ராஜத்ரத்நகிரீடகுண்டலலஸத்வக்த்ராப்ஜமப்ஜேக்ஷணம், ஸுப்ரூகண்டஸுநாஸிகம் ஸ்மிதயுதஸ்நிக்தாதரோஷ்டோஜ்வலம் ஸுக்ரீவம் ஸுபுஜாம்ஸகம் ஸ்புரதுரோஹாரம் லஸத்வாஸஸம். ரம்யோர்வப்ஜபதம் ஸ்மராக்ருதிமஹம் ராமம் பஜே ஸ்யாமலம். [illegible]

ராஜத்ரத்னகிரீடகுண்டலலஸத்வக்த்ராப்ஜம்—ஒளியினல் விளங்குகின்ற இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தாலும் குண்டலங்களாலும் விளங்குகின்ற தாமரைமலர்போன்ற திருமுகமண்டலமுள்ளவரும்
அப்ஜேக்ஷணம்=தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் உள்ளவரும்
ஸுப்ரூகண்டஸுநாஸிகம்—அழகிய புருவங்களும் கன்னங்களும் மூக்கும் உள்ளவரும்
ஸ்மிதயுதஸ்நிக்தாதரோஷ்டோஜ்வலம்—ஸ்வபாவஸித்தமான சிரிப்புடன்கூடிய அழகிய கீழ்மேல் உதடுகள் உள்ளவரும்
ஸுக்ரீவம்—அழகிய கழுத்துள்ளவரும்

ஸ்பு ஜங்கதமஸ்புரத்துரோ ஹாரம—சுந்தரமான புஜங்களின மத்தியமாகிய மார்பில விளங்குகின்ற முத்து மாலைகள் உள்ளவரும்.

லஸ தவாஸஸம்—அழகான பீதாம்பரம் தரித்திருப்பவரும்

ரம்போர்வப்ஜபதம்—வாழைமரம்போல் அழகிய துடைகளும தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், உள்ள வரும்

ஸமராக்ருதிம்—காமனையொத்த வடிவமுள்ளவரும்

சயாமளம—இலைப பசைநிறமுள்ளவருமான

ராமம—இராமபிரானை

பஜே—சேவிக்கின்றேன.

(தா - ம்) இராமபிரான பட்டாபிஷேகத்தில் சீதா தேவியாருடன இரத்தினமயபீடத்தில எழுந்தருளியிருந்த சுந்தரமான கோலத்தைச்சேவித்து, அவவாறு காமனையும தோறபிககவல்ல அம்மஹானுபாவனுக்கு அடிமைபபட்டேன எனகிறார.

ஜயதி தெவிஜோ ஜாநகீ வதெ ஜஹீ ஹஜெ
ஜநநாயநா। ஜஜஜெஜஹ ஜஹஜஸஹீ ஜஜந
வாதஸம் ஜாதஸஸ்த ॥

ஜயதிதே விபோ ஜாநகீபதே
ஜகதிதம்ஹரே ஜன்மஞ்துனு।
ஜலஜேஜநதுபரு ஜஜம்பபிதரவீ
ஜவலனவாதஸஜாதஸம ஸ்துத॥   (1)

விபோ—பிரபுவாகியும்

ஜானகீபதே!—ஜனகராஜன் திருமகளாகிய சீதைக்கு பதியாகியும்

ஹரே!—விரோதிகளைப்போக்குமவனும்

ஜலஜஜேந்த்ருஜஜம்பபித்ரவீ ஜ்வலனவாதஸமஜாதஸம்ஸ்துத—நாவிக்கமலத்தில் உதித்த பிரமனும்; சந்திரனைசிரசில்தரித்த சிவனும், ஜம்பாசுரனைகொன்றவனை இந்திரனும், சூரியன், அக்கினி, வாயு இவர்களாலும்செய்யப்பட்டதோத்திரமுள்ளவனே!

அதுனா—இக்காலம்
தே—உன்னுடைய
ஜன்மனா—அவதாரத்தால்
இதம்—காணப்படுகின்ற
ஜகத்—உலகம்
ஜயதி—வெற்றியுடன்விளங்குகின்றது

(தா-ம்) இவ்வுலகம்படைத்த பிரமன் முதலானவர்களால்தோத்திரம்செய்து பிரார்த்திக்கப்பட்டவனாய் விரோதிகளை ஒழிக்கும் நிமித்தமும் ஸாதுக்களைக்காக்கும் நிமித்தமும் இவ்வுலகத்தவதரித்தருளி ஜானகிதேவியைக்கைப்பிடித்து, பிரதிஞ்ஞையை நிறைவேற்றி, இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றினமையால் இவ்வுலகம் வெற்றியுடன் வாழ்கின்றது

அருணஸாரதே ரந்வயாம்புதே: தருணசந்த்ரமாஸ்த்வமயோகக:। கருணயா பவாமாம காமதாயதே சரணபங்கஜம் ஸாருஸேவிதும் ॥

அருணஸாரதே ரன்வயாம புதேஸ
தருண சந்த்ரமஸ்த்தவ யோகக:।
கருணயாவமாம காமதாயதே
சரணபங்கஜம் சாருஸேவிதும் (2)

பவான்—நீ
யத்—எக்காரணத்தால

அருணஸாரதே:—அருணனை ஸாரதியாக நியமித்துகொண்ட சூரியனின
அநவயாமபுதே:—வமசமாகியகடலுக்கு
தருணசந்தரமா:—பாலசநதிரனாக
பாதி—விளஙகுகினறனையோ?
(தத)—அக்காரணத்தால
ஹேகாமத!—கோரியவறறைக்கொடுப்பவனே!
அதய—இப்பொழுது
தே—உனனுடைய
சாரு—அழகிய
சரணபஙகஜய—தாமரைமலாபோனறதிருவடிகள
சேவிதய—சேவிககபபடடன
மாய—சேவிததவனாகிய அடியேனை
கருணயா—அருளினால்
அவ—காபபாயாக

(தா-ம்) ஆச்ரிதரின குறைகளைத தீாததருளும ஓ ஸ்வாமி! தேவரீா் சூரியவமசத்தில் அவதரிததருளிய சமயததில தேவரீருடைய திருவடிமலர்களை அடியேன நனறாக ஆராதிததேன, ஆதலின் அடியேனைக காக்கவேண்டு மெனகிறார்

ஊஶகெுவாக ஸயா ஜெஹவஸமஸுெகெதா ஊஶஜாயா
ககுஜா ஜெஹவஸுெவஷி। ஹாத கெுஷஸக ஷாதஜ
ஸ்ஶுஸாம் வாயஜொமஸநு வாமஷீஜயா ॥

தசமுகாதபயாத தேவஸமஸ்துதோ
தசரதாதமஜோ தேவபுவயஸி।
பரதமுக்யஸத் ப்ராத்ருபிசசுபாம
பரதரோலஸன பாலலீலயா॥ (3)

தசமுகாத்—பத்துமுகமுள்ள இராவணனுலுண்டான
பயாத—பயத்திஞல
தேவஸமஸ்துதஃ—தேவர்களால் துதிக்கப்பெற்றவனுகி
ஹே தேவ!—ஓ தேவனே
புவி—பூமியில்
தசராத்மஜஃ—தசரதனின்குமாரனுக
பரதஸுதப்ராத்ருபிஃ—பரதன் முதலான நல்லதம்பிமாருடன
பாலலீலயா—பாலவிளையாடும விளையாட்டுடன
சுபாம்பரதரஃ—அழகிய ஆடை அணிந்தவனுய்
லஸன—விளங்குகின்றவனுக
அஸி—இருக்கின்றுய்.

(தா - ம்) இராவணனென்னும் இராக்ஷஸன் தேவர்களை பாதிக்கையில், அதுபொறுக்கமாட்டாமல்தேவர்கள்பயந்து தேவரீரைத் தோத்திரம்செய்ய, தேவர்களின் பிரார்த்தனையால் தேவரீர இம்மண்ணுலகில தசரதனென்னும் அரசனுக்குப் புத்திரனுகி பரதன் முதலான தம்பிமாருடன் பாலலீலைகளைச்செய்துகொண்டிருக்கிறீர்.

रघुकुलार्य ते राम इत्यलं रचितनाम-
को राजसे भुवि। गुरुवचोऽपि रत्यादरात्
भवान् कौशिकात् गोपितोऽप्यगाः॥

ரகு குலார்யதே ராம இதயலம
ரசிதநாமகோ ராஜஸேபுவி|
குருவசோபிரதயாத ராதபவான
துலய கௌசிகாத கோபிதோப்யகாத|| (4)

ஹோரகுகுலார்யத:—இரகுகுலததிறகு குருவாகிய வஸி
ஷ்டபகவானல
ராமஇதி—இராமபிரானஎனறு
ரசிதநாமக:—பெயரிடப்படடவனகி
புவி—இம்மாஞாலததில்
ராஜஸே—விளஙகுகினறீர்
பவான—நீர
அதயாதராத—மிகுநத அன்புடன
குலபகௌசிகாத—முனிகுலத்திற்குபபதியாகிய விசுவா
மித்திரபகவானல
கோபித:—இரக்ஷிக்கப்பட்டவனக
அபயகாத—சென்ருய்.

(தா - ம்.) இரகுகுலத்திறகுப் புரோகிதராகி வசிட்ட பகவான் உமககு இராமன எனத திருநாமஞ்சாததி அநநாமததுடன நீ விளஙகிவருஙகால் விஸ்வாமித்திர முனிவர் உன்னைத்தனக்குத தரவேணடுமென்று அபேக்ஷிக்க உனபிதா வசிட்டரின வார்ததையில உணடான கௌரவததால அவர்பின அனுபப, அம்முனிவரால் காககபபடடவனுய் அவர்பின சென்ருய் எனகிருர்

𑌲𑌲𑌿𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃 𑌲𑌲𑌿𑌤𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌭𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮
𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁। 𑌕𑍁𑌶𑌿𑌕𑌜𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌕𑍁𑌟𑌿
𑌲𑌸𑌾𑌯𑌕𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌤𑌾𑌟𑌕𑌾 ॥

லலிதவிதயயா லபதயாமுனே:
லலிதவீரயபா க்லக்ஷமணேனது|
குசிகஜா ஞயா குண்டிதாதவயா
குடிலஸாயகா தகரூரதாடகா|| (4)

முனே:—விசுவாமித்திரமுனிவரிடம
லப்தயா—பெறப்பட்ட
லலிதவித்யயா—அழகிய அஸ்திரவித்தையினால
லஸிதவீர்யபாக்—விளங்குவீர்யத்தைப்பெற்றவனாய்
லக்ஷ்மணேன=இலக்ஷ்மணனுடன் (செல்கையில)
குசிகஜாத்மஜேன=குசிகரின புத்திரராகிய விசுவாமித்திர
 பகவானின கட்டளையின்மேல
த்வயா—உன்னால்
க்ரூரதாடகா—கொடிய தாடகைஎன்னும் அரக்கி
குடிலஸாயகாத்—கொடியஅம்பினால்
ஹண்டிதா—கொல்லப்பட்டாள்.

(தா-ம்.) விச்வாமித்திரபகவான் உங்களிருவரை யும் கொண்டு செல்லுகையில, மார்க்க மத்தியத்தில், உங்களுக்கு அழகான அத்திரவித்தையைத் தந்தருள, அவரிடம் அதைப்பெற்று, மிக்க வீரியம் விளங்கிநிற கும் ஸமயத்தில், தாடகை எனனும் ஓரரக்கியை முடித துவிடும்படி அம்முனிவரின நியமனத்தின்மேல், நீ கொ டிய ஓர் அம்பினால முடித்தருளினாய் எனகிறார்

𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍌 𑌤𑌾𑌡𑌿𑌤𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌮𑌖𑌸𑍍𑌥
𑌲𑍇 𑌤𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃। 𑌚𑌰𑌣𑌰𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾
𑌤𑌵 𑌚𑌚𑌲𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑌦𑍍𑌵𑌧𑍂𑌶𑍍𑌚𑌶𑌾𑌪𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 ॥

ததனுராக்ஷஸௌ தாடிதௌ த்வயா
தத்மகஸ்தலே தாரிதோ முனி:।
சரணரேணுனா சாருணா தவ
சசலத்ருஷத்வது சசாபகல்பிதா॥ (6)

ததனு—அதற்குப்பின்னர்
த்வயா—உன்னால்

ராக்ஷஸௌ—இராக்கதர் இருவராகிய சுபாகு மாரீசன் என்னும இராக்ஷஸர்
தாடிதௌ—அடிககபபடடவராய்
ததா—அசசமயம்
த்தமக:—செயயபபடடவேளவியுள்ளவரான
முனி:—விசுவாமிததிரமுனிவர்
உத்தாரித:—தாணடுவிக்கப்படடார் (பினனர்)
தவ—உன்னுடைய
சாருணு—பரிசுததமான
சரணரேணுனு—திருவடிகளின் தூசியினல
சசலதருஷத—கபடக்கல்லானது
வதூசச—பெணணாக
ஆசு—நொடியில
கல்பித—செயயப்பட்டனள்

(தா-ம்.) அனந்தரம கௌசிகமுனிவர்யஜ்ஞத்தில் தீக்ஷைபெற்று நடததிவருகையில், அதறகு இடையூ ராய்வநத சுபாகு மாரீசன எனற இரணடு ராக்ஷஸரை யுமவிலக்கி ஒழிததது, வேள்வியைக்காததது, முனிவரைப் பூர்ண மனோரதராக்கினபினனர் அம்முனிவர் தன்னு டன்உனனை அழைத்தேகிய வழியில் உன திருவடித் தூளினல் அகல்யைக்குச சாபம்தீர்ததது, உபகரித்தரு ளினைஎன்கிறார்

𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌾𑌲𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰
𑌵𑍀𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌃 𑌵𑌰𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌰𑌾𑌜𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌵𑌰𑌾
𑌯𑌨𑌵𑌪𑍂𑌰𑌂 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂𑌵𑌿𑌧𑍌 ॥

விவித ஸக்ததா விஸ்மயாலயா
விபுத யோகிந்த்ரே வீரவிசருதா:।

வரவி தேஹராட வாக்யகௌரவாத
ஹரதனுர்வரம் தவதயகண்டிதம்॥ (7)

ஹேவீர! ஓவீரனே! (உன்னால)
விஸ்மயாலயாः—ஆச்சரியத்திற் கிருப்பிடமான
விவிதஸத்கதாः—பலநற்கதைகள்
விபுதயோகினः—பிரமருஷியாகிய கௌசிகமுனிவரிடம்
விச்ருதாः—கேடகப்பட்டன
வரவிதேஹராட் வாகயகௌரவாத—அரசரில மேலான
ஜனகரின வாாதையில கௌரவத்தினால
ஹரதனுர்வரம்—அரனுடைய உயர்நதவில்லானது
அதய—இபபொழுது
கணடிதம்—கணடிக்கப்பட்டது.

(தா - ம்) விசவாமித்திர முனிவரிடம் அாபுதமான ஸதகதைகளைக் கேடடுக்கொண்டு மிதிலை நகரததிற்குச் சென்றாய் ஓவீரனே! அஙகுவைத்திருநத உருததிரன வில்லை ஓாகொடியில ஒடிதது பராக்கிரமததைப பரவச செய்தாய் எனகிறார்

ஸாஜ ஜானகீவாஂ ஹி தாஜயா ஸாஜ ஜர்வமொ ஊா
ஹிதாவுமொ। ஸஜா தாஜா ஜா ஸாஂஜாஸயா
ஸஜவிஜஜாஜா ஸஂவிஜாஜி தாஃ॥

வரதஜானகீ வாஞ்சிதாதவயா
வாமுதாச ஸோ தவாஹிதாப்ரபோ।
ஸகுதுகானுஜா ஸ்ஸாஙகஞ ஸ்த்வயா
ஸதஸிபூப்ருதாம் ஸம்விராஜிதாः॥ (8)

ஹேவரத! கோரியவரங்களைகொடுப்பவனே!
த்வயா—உன்னால்
ஜாநகீ—சீதையானவள்

வாஞ்சிதா—விரும்பப்பட்டாள்
ஸா—அந்தஜானகி
வரமுதாச—அதிகவிருப்பத்துடனும்
உதவாஹிதா—திருக்கலியாணம் செய்து கொள்ளப்பட்டாள்
ஹே! பரபோ! ஓ பிரபுவே!
தவயா=உன்னால்
ஸாங்கனை:—தந்தாம் தேவிமாருடன் கூடிய
ஸகுதுகானுஜா:—ப்ரேமத்துடன் கூடிய உனது தம்பிமார்கள்
பூப்ருதாம்—அரசரின்
ஸதஸி—சபையில்
ஸமவிராஜிதா:—விளக்கமுறச்செய்யப்பட்டனர்

(தா - ம்)கோரியவரின்வரங்களைக்கொடுப்பவனே! நீ வில்லொடித்தபின் மெல்லியளாகிய ஜானகி விருப்பமுற திருக்கையில் அவளைத்திருக்கை பிடித்தும் உன தம்பிகளுக்கும திருமணம் செய்வித்தும், திருமணக்கோலத்துடனகூடிய திருததமபிமாருடன நீ பற்பல அரசரின சபையின நடுவில விளங்கினை எனகிறார்.

𑌜𑌨𑌕𑌯𑍋𑌨𑌿𑌤𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑍋
𑌜𑍈𑌤𑍍𑌰𑌸𑍇𑌨𑌯𑌾। 𑌪𑌤𑌿𑌶 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌭𑌵𑌸𑌂𑌹𑌰
𑌨𑌿𑌜𑌜𑌨𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌗𑌮𑌾𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

ஜநகயோனிதோ ஜானகியுதோ
ஜனகவேஷ்டிதோ ஜைத்ரஸேனயா।
பதிச பார்கவ ப்ராபவம்ஹர
னிஜஜநை: புரீகமாகதோபவான் (9)

ஹேஜனக! உலகத்தைப்பெற்றவனே!
(நீ)ஜானகியுத:—ஜானகியுடன் கூடியவனும்

ஜனகமானிதஃ—மாமனாராகிய ஜனகராஜனால் பூஜிக்கப் படடும்
ஜைத்ரஸேநயா—வெற்றிபெறும் ஸ்பாவமுள்ள நானகு வகை ஸேனைகளால்
வேஷ்டிதஃ—சூழபபடடவனாகி
பதி—வழியில்
பார்கவப்ராபவம—பரசுராமனுடைய காவததை
ஹரன்—ஒழிததவனாகி
பவான—நீ
நிஜஜனைஃ—தனது பரிஜனஙகளுடன்
புரீம—அயோத்திக்கு
ஆகதஃ—வநதனை

(தா-ம்.) ஸகல ஜகததுக்கும்காரணபூதனான ஶ்ராம நீ ஜாநகியுடனும் ஜனகராஜன் அளவறற செல்வததைத தரபெற்றும ஜயசீலமான சதுரஙக ஸேனைகளுடனும் புறப்பட்டு வரும்வழியில உனனை வெல்லவநத பரசுராம னது கர்வததை யொழித்து ஸகலரும புகழததிரு வயோதிக்குவந்து தம்பிமாருடன தேவியுடனும சுக மாக விளஙகினை என்று பாலகாண்டத்தின் அர்த்தத தை விரித்தினர்.

ஸ்ரீராம கீதையில் பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெறறது.

அயோத்தியா காண்டம்.

𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌯𑌾 𑌮𑍁-
𑌦𑌾 𑌦𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌕𑍈𑌕𑌯𑍀𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾
𑌕𑍁𑌵𑌨𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍 ॥

ரகுவரேததா ராஜ்யஸம்பதம
பரமயாமுதா தாதுமுத்யதே।
குடிலகைகயீ க்ரூரவார்த்தயா
குவனமாசரயஃ க்ஷமாவனம த்யஜன்॥ (1)

ததா—இராமபிரான்சுகமாக இருக்குங்கால்
ரகுவரே—ரகுகுலத்தில் உதித்தருளியதசரதன
பரமயா—மேலான
முதா—களிப்புடன
ராஜ்யஸம்பதம்—இராஜ்யலக்ஷ்மியை
தாதும—கொடுப்பதற்கு
உத்யதே—யத்தனித்தபொழுது
குடிலகைகயீக்ரூரவார்த்தயா—கொடியவளானகைகேசி யின கொடியவார்த்தைகளால்
க்ஷமாவநம—இராஜ்யபாலனத்தை
த்யஜன—விட்டவனாகி
குவனம—கொடியதானதண்டகாவனத்தை
ஆசரயஃ—அடைந்தனை.

(தா-ம்) ஓ ராமபிரானே! நீ தம்பிமாருடனும சீதாதேவியுடனும திருவயோத்தியில் சுகமாக இருக்குஞ்சமயத்தில உனதுபிதாவாகி தசரதன் உனக்கு இராஜயலக்ஷ்மியைத் தந்துதான பற்றற்றவனாக இருக்கவேண்டுமெனக்கருதியகாலத்தில், கொடிய எண்ணமுள்ள கைகேசி வரம் கேட்க நீமோதருவாககிய பரிபாலனத்து

மதனை உலகதது நிறுததவேணுமென்று தண்டகார ணியததிறகேகினை எனகிறார்

தயாயுதோ பாரத்வாஜவாக்யதோ(அ)த சிரம் சித்ரகூடகே | ஸ்திரமபூத்பவான் ஸீதயாஸமம் தசரதஸ்ததா ஸ்வர்கதஸ்சுசா ||

தரயுதோபார தவாஜவாக்
யதசசிரமதாஸ் திதசசிதரகூடகே
ஸ்திரமபூத்பவான் சீதயாஸமம்
தசரதஸ்ததா ஸ்வாகதசசுசா (2)

பவான்—நீ
தாயுதः—ஆதரத்துடன் கூடியவனாகி
பாரத்வாஜவாக்யதः—ஸ்ரீ பாரதவாஜமுனிவரின்வார்த்தையினுல்
அத—அதற்குமேல்
சித்ரகூடகே—திருச்சிததிரகூடத்தில்
சிரம்—வெகுகாலம
ஸீதயாஸமம—சீதையுடனகூட
ஆஸிதः—நின்றவனுகி
ஸ்திரம—ஸ்திரமாக
அபூத்=இருநதனை
ததா—அசசமயததில்
தசரதः—தயாதன
சுசா—சோகத்தினுல்
ஸ்வர்ககதः—சுவாககததுக்கேகினன்.

(தா - ம்.) ஓ ராமசநதிரா! நீ பிராணிகளிடம் கருணையுள்ளவனுய் பரத்வாஜ முனிவரைசசேவிதது, அவருடைய நியமனத்தினுல் திருசசித்திரகூடததில சீதாதேவியுடன வெகுகாலம சுகமாக இருநதனை. அப்பொழுது உன்னை விசலேஷித்த வியஸநத்தினுல் தயாதன் காலகதி அடைந்தனன என்கிறார்

ஸாரதவாஞ்சிதே ப்ரார்த்தனவசாத் தவ தேவ பாது
கே வாம்சயாதத்தா: பரமபாதுகா ப்ராபவாசசதே
பரமபாலயத பார்த்திவோ மஹீம் ॥

பரதவாஞ்சிதே ப்ரார்த்தனவசா
த்தவ பாதுகே வாஞ்சயாதத்தா:॥
பரமபாதுகாப்ராபவாசசதே
பரமபாலயத பார்த்திவோமஹீம்॥

(ஹே! ராகவ—ஓ ராகவனே!)
பிரதவாஞ்சிதே—ஸ்ரீபரதாழ்வாரால் விரும்பப்பட்ட
தவ—உன்னுடைய
பாதுகேது—பாதுகைகளையோவெனின
ப்ரார்த்தனவசாத—பிரார்த்தித்ததின்மேல்
வாஞ்சயா—கொடுக்கவேணுமென்னும விருப்பததினால்
அததா:—கொடுததனை
பார்த்திவ:—அரசனாகியபரதன
தே—உன்னுடைய
பரமபாதுகாப்ராபவாசச—திவய பாதுகைகளின பிரபா
த்தினால்
மஹீட—இமமாஞாலததை
பரம்—நனறாக
அபாலயத—ஆண்டுவநதனன்

(தா - ம்.) ஓ ராகவா! சிததிரகூடத்தில ஸ்ரீபரதாழ்வான் நீசாததி அருளிய பாதுகைகளைத் தநதருளவேணுமெனறு வேண்டிககொண்டதில, அவனை நீ அரசனுக்கிப் பாதுகைகளைத தநதாய். அவன் அபபாதுகைகளினபிரபாவததால் ராஜய மாணடுவநதான என்றார்:

ஸ்ரீ ராம கீதையில் அயோத்தியா காண்டம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஆரண்ய காண்டம்.

𑌦𑌯𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌗𑌤𑍇𑌨 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌵𑌨𑍇 𑌦𑍃𑌢𑌵𑌿𑌰𑌾𑌧𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑌾 । 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌦𑌦𑍇 ॥

தயிதயாகதேதா தண்டகாவனே
த்ருடவிராதமுத்தாரயன்க்ருதா।
முனிவரான் முஹுர்மானயன்மஹீம்
மதிமராக்ஷஸாம் கர்த்துமாததே॥ (4)

ததः—அதற்குமேல்
தயிதயா—பிராணநாயகியாகிய சீதையினால்
தண்டகாவனே—தண்டகைவனத்தில்
க்ருதா—கோவத்தினால
த்ருடவிராதம்—கொடிய விராதனென்னும் இராஷஸனை
உத்தாரயத்—ஒழித்துவிட்டனை
முனிவரான—முனிசரேஷ்டர்களை
முஹு:—பலதடவை
மானயன்—வெகுமானித்தவனாகி
மஹீம்—பூமியை
அராக்ஷஸாம்—அரக்கர் அற்றதாக
கர்த்தும்—செய்வதற்கு
மதிம்—எண்ணத்தை
ஆததே—செய்தனை

(த - ம்) ராமசந்திரா! நீ உன் பிரியையுடன் செல்லும்பொழுதுகொடிய விராதனென்னும் ராஷஸன் உங்களைத்தடுக்க, அச்சமயத்தில் அவனைக்கொன்று, அதனாலுண்டால கோவத்தால் இப்பூமியில் அரக்கர் இல்லாமல் துடைத்துவிக்கருதி முனிவரின் யோக க்ஷேமங்களைப் பலமுறை விசாரித்தனை என்கிறார்

𑌪𑌥𑌿 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍋 𑌜𑌨
𑌕𑌜𑌾𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌃। 𑌅𑌤𑍁𑌲𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌟𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰
𑌮𑍇 𑌹𑌰 𑌕𑌠𑌿𑌨𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥

பதிகும்போத் பவாத் ப்ராப்த கார்முகோ
ஜனக ஜாஸௌமித்ரி ஸம்யுத:।
அதுல பஞ்சவட்யா சரமே ஹரத்
கடினராக்ஷஸீ கர்ணநாஸிகம்॥ (5)

ஹே அதுல!—ஓ ஒப்பற்றவனே!
ஜனகஜாஸௌமித்ரி ஸம்யுத:—சீதையுடனும் இளையபெருமாளுடனும் கூடியவனாகி
பதி—வழியில்
கும்போத்பவாத்—அகஸ்தியமுனிவரிடம்
ப்ராப்தகார்முக:—வில்லைப்பெற்றவனாகியும்
பஞ்சவட்யாச்ரமே—பஞ்சவடியில்சமைத்த பர்ணசாலையில்
கடினராக்ஷஸீ கர்ணநாஸிகம்—கொடிய ராக்ஷஸியாகிய சூர்ப்பணகையின் காதுகளையும் மூக்கையும்
அஹர—போக்கிவிட்டனை

(தா — ம்) ஒப்பில்லா வீர்யமுள்ளவனே! நீ ஜானகியுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் அரண்யத்திற் செல்லும்போது, வழியில் இருந்த அகஸ்திய பகவானைச் சேவிக்கச் சென்று, அவர் அருளுடன் கொடுத்த வில்லையும் அம்புப் பொதிகளையும் பெற்று, பஞ்சவடியிற் சென்று பர்ணசாலை சமைத்து சித்திரை நக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய பூர்ண சந்திரன் போல் விளங்குகின்ற சமயம், அங்கு அழகைக் கண்டு அழகழிந்துவந்த சூர்ப்பணகையை அவளது கெட்ட எண்ணம் அவளுக்கே பலிக்கும்படி செய்தருளினை என்கிறார்.

𑌖𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃 𑌕𑌲𑌮𑍃𑌗𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌯𑌨𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌥𑌿 𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍 ॥

கரமுகானதவிஷஃ கர்கசானனஃ
கலமருகமததா கண்டயத் க்ஷணாத்।
அதமராவணே ணாஹ்ருதாமப்ரியாம்
பதிஜடாயுஷா த்வாயஸம்விதன॥ (6)

(ப - ரை) ஆர்ய!-ஸ்ரீராமசந்திரா, கர்கசானனஃ கோபத்தால் கொடியமுகமுடையவனாகி, கரமுகான-கராசுரன்முதலிய, த்விஷஃ-சத்துருக்களையும், ததா-அப்படியே, கலமருகம்-பொய்யானமானையும், க்ஷணாத-க்ஷணகாலத்தில், அகண்டயத-கொன்றாய, (அதனால்) அதமராவணேன—நீசனாகியராவணனால், ஆஹ்ருதாம—கொண்டுபோகப்பட்ட ப்ரியாம—தேவியாகிய ஜானகியை, பதி, வழியில் (விழுந்து) இருந்த, ஜடாயுஷா—ஜடாயுவினால், ஸம்விதன்—உணர்ந்தவனாயினை

(தா - ம்) ஸ்ரீதாசரதீ! பஞ்சவடீ பரிஸரத்தில சூர்ப்பணகைக்காகப் பரிந்துவந்த கரனமுதலானவர்களையும பொய்யாகவந்த பொன்மானையும ஸம்ஹரித்து, திரும்பிவருமசமயத்தில ராவணனசீதையைத் திருடிக்கொண்டுபோன ஸங்கதியை அவ்வரக்கனுடன் போர்புரிந்து அடிபட்டு வழியில் விழுந்துகிடக்கும் ஜடாயுவினால் அறிந்து கவலைதீர்ந்தவனாயினை எனகிறார்.

𑌹𑌿𑌤𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍀𑌨𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍃𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌵𑌦𑍍𑌬𑌹𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥

ஹிதஜடாயுஷே ஹீனவாக்ஜுஷே
ஹ்ருதகருத்யுதே தத்தவான் திவம்
மதகபந்தமா மாத்தயன் சபா
யமித மார்ச்சயத்யோகிபூஜித:॥ (7)

யோகிபூஜித:—முனிவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவனாய் (நீ)
ஹீனவாக்ஜுஷே—வார்த்தைசொல்ல முடியாத கஷ்டத்தை அடைந்த
ஹிதஜடாயுஷே-உனக்கு ப்ராணஸ்னேஹிதனாகிய ஜடாயுவுக்கு
ஹ்ருதகருத்யுதே-இறகுகள் ஒடிந்து கிடக்கையில
திவம்-மோக்ஷத்தை தத்தவான் அளித்தனை
மதகபந்தம-மதமுள்ளவனான கபந்தனை
ஆமார்த்தயன—துவைத்தவனாய்
சபரீ—சபரியானவள்
அமிதம—அளவிறந்தவாறு
ஆர்ச்சயத—பூஜித்தனள்

(தா-ம்) நீயும இலக்குமணனும்சீதையைத்தேடிச் செலலுங்கால் வழியில இராவணனுடன் போர்புரிந்து, அடிபட்டு இறகுகள் ஒடிந்து விழுந்திருக்கும ஸ்னேகிதனாகிய ஜடாயுவைககணடனைமிகவருத்தமுள்ளவனாய, அவன செய்த உதவிக்குத்தகக பதிலுதவி செய்யவிரும்பி அவனுககு மறற எவராலும எவ்வித ஸாதனத்தாலும, பெறககூடாத பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தைக கொடுத்து சபரி எனபவளால நனருகப பூஜிக்கப் பட்டனை எனகிறார்

ஸ்ரீராம கீதையில ஆரணிய காண்டம்

முற்றிற்று.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

பரஶுசாப பம்பாதடேசரந் பவநஸூநுகி
ரா பர்வதம் த்வமகா: । ஸவித்ருஸூநுநா ஸக்ய
மாசரந் ஸபதி துந்துபிம் சாலயந் நகாந் ॥

பரசுசாப பம்பாதடே சரன், பவனபூகிரா பர்வதம் தவகா:|, ஸவிதருஸூனுனு ஸக்யமாசரன் ஸபதி, துந்துபிம சாலயன நகான|| (1)

(ப - ரை) பம்பாதடே—பம்பை எனனும் நதியின் கரையில், பரசுசாப—மிகவருததததுடனும், சரன- திரியுஙகால், பவனபூகிரா—காறறின புததிரனுகிய அனுமானின்வார்த்தையினுல், பர்வதம்து—ரிசயமூகம் எனனும பர்வததனத, அகா:—சென்றனே, (அங்கிருந்து) ஸவிதருஸூனுனு—சூரியன குமாரனுன சுக்கிரீவனுடன, ஸக்யம்—நட்பபை, ஆசரன—செயதவனுய் (அவன் உனது பராககிரமததை அறிவதறகாக), ஸபதி—அபபொழுதே, துநதுபிம—துநதுபி எனனும இராககதனின சரீரத்தையும, நகான—ஏழுமருதை மரஙகளேயும, சாலயன—தூககி யெறிநதும துளேததும் செயதவனுயினே.

(தா - ரியம) வைதேகியைக காணுமையாலுணடான வியஸனத்துடன பமபாநதீதீரததில தேடிசசெல்லும் பொழுது அனுமான உஙகளேக கண்டான, அவனது தூண்டுதலால சுககிரீவன வசிக்கும ருசயமூக பாவதத் திறகுசசென்று, அவனுடன் சிநேகமசெய்து அவனுக் குத் தன பராக்கிரமத்தில ஸமசயம வராதிருக்குமபடி துந்துபியைக் காலால தூக்கி எறிநதும அதனுலும ஸந் தேகம் நீங்காமையால் ஸபதஸால விருக்ஷஙகளேயும், ஓரேகாலத்தில் சல்லடைக்கண்கள்போல துளேத்தும

சிநேகிதனுக்கு விசுவாஸத்தை உண்டாக்கினே என்கிறார்.

ப்ரபல வாலினம் ப்ராஹாரஃ, கபிம் ப்லவங்கமாத்மஜம் ப்ராப்யமேஷஸ்ய ப்ரபுஃ ப்ரதீக்ஷிதும் ஜானகீபதம் ப்ரதிதிசம் கபீந் ப்ராஹிணோத் ததா ॥

ப்ரபல வாலினம் ப்ராஹாரஃ, கபிம் பரபுமிநாத்மஜம பராபயமேஷசயஃ, ப்ரபுருதீக்ஷிதும் ஜானகீபதம பரதிதிசமகபீந பராஹிணோத் ததா॥ (2)

(ப - ரை.) ஓ ராம! ப்ரபலவாலினம்—மிகுந்த பலவானான வாலியாகிய, கபிம்—வானரத்தை, பராஹாரஃ—கொன்றாய், ததா அப்பொழுது, இனாத்மஜம்—சூரியன் குமாரனான சுக்கிரீவனே, பரபும்—கிஷ்கிந்தைக்கு பரபுவாக, பராப்பயேஷசயஃ—முடிசூட்டி அருளினே, ப்ரபுஃ—அரசனாகிய சுக்கிரீவன், ஜானகீபதம—ஜனகராஜன் திருமகளாகிய சீதை இருக்குமிடத்தை, உதீக்ஷிதும—காணபதற்கு, கபீன—வானரர்களே, ப்ரதிதிசம—ஒவ்வொரு திசைக்கும, ததா—அப்பொழுது, பராஹிணோத்—அனுப்பினன் எனகிறார்.

(தா - ம்) மிகுந்த பலவானான வாலியை வதித்து சுகரீவனுக்கு அந்த ராஜயத்திற்கு அரசனாக முடிசூட்ட அவன அரசனானபின், உன்தேவியாகிய சீதையிருக்குமிடத்தைக் காணுமபடிக்கு வானரர்களை எல்லாதிக்குகளுக்கும அனுப்பினன் என்கிறார்.

ஸவிதாரபிதே ஸதத்ரைர்ப ஸவத்ஜ ஸக ஸமேஜூஸவஸ்। வாரிவானவஸம் வாதிவாக்யதஃ ஸத்ரீத்யதஸ் வாரிசொம்பமெயஃ ॥

ஸபதி ராமதே ஸதகடாக்ஷதஃ, ஸபவனுதமஜ
ஸஸதபலோபவதி, வரமுதாச ஸம்பாதி வாகயதஃ படு
ரதீத்ய ததபாரமம்புதேஃ॥ (3)

(ப - ரை) ஹேராம!—ஓ ராமா, தே—உன்னுடைய, ஸத்கடாக்ஷதஃ—அழகிய கடாக்ஷத்தினால், ஸஃ—அந்த, பவனுதமஜஃ—வாயுபுத்திரனுகிய அனுமான் ஸதபலஃ—நல்லபலமுள்ளவனுக, அபவத—ஆயினன் (அவன்) வரமுதாச—அதிக உத்ஸாஹத்துடன், ஸம்பாதிவாகயதஃ—ஸம்பாதியென்னும் ஓர் பறவையின் வார்த்தையினால், படுஃ—மிக ஸமர்த்தனுன அவ்வனுமான், அம்புதேஃ—கடலின், தத்பாரம—அக்கரையை, அதீத்ய—தாண்டிச் சென்று (ஸந்தோஷித்தான)

(தா - ம்) ஓ ராமபிரானே! உனது கடாக்ஷத்தினால் பலமிகுந்த அனுமான் தேடிச்சென்று ஸம்பாதி எனனும் பறவையின் வார்த்தையினால சீதையின் இடம் அறிந்து ஸமுத்திரத்தின் அக்கரையை அடைந்தான் எனகிறார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முற்றிற்று.

இராமகீதையில் சுந்தரகாண்டம்.

நிஶிசராலயே நீதஜாநகீம் நிஶிக்ருஶாத்மகோ
ந்வேஷயத்தத: । அலமஶோககாமாப்யஜாநகீம் அதி
ஶ்ரிதா த்வதங்குலீயகம் ॥

நிசிசராலயே நீதஜானகீம, நிசிக்ருசாத்மகோ ன்வேஷயததத:।, அலமசோககா மாப்யஜானகீம், அணி பூரதா தஙகுலீயகம்॥ (1)

(ப - ரை) தத:—அதனமேல், அனிலஜ:—வாயுவின் குமாரனுகிய ஆஞ்சநேயன், நிசிசராலயே—அரக்கனுகிய ராவணனது அந்தபபுரத்தில், நீதஜானகீம்—(அவ்வரக்கனுல அபஹரிக்கப்பட்ட ஜானகியை, நிசி-இரவில், க்ருசாதமக:—அறபசரீரமுள்ளவனுக, அன்வேஷ்ய—தேடி னுன, அசோககாம—அசோகவநதத்தில் இருந்த,ஜானகீம்—சீதையை, அலம—நனறுக, ஆபய—சமாதானப் படுத்தி; அங்குலீயகம்—மோதிரத்தை, அதாத—கொடுத்தனன.

(தா - ம்) அதறகுமேல அனுமான இராவணனது அநதப்புறத்தில் ஜானகியைத் தேடக்கருதி, இராக்காலத்தில் இராக்கதர் அறியாவண்ணம உளபுகுர வேண்டுமென்று தனது சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு,உளபிரவேசித்து தேடுகையில அசோகவனத்தில் இராமசந்திரனது தேவியாரை அமருததத்தைக்காணபதுபோல கண்டு, அத்தேவியாரின அளவற்ற சோகத்தை அகற்றி, சமாதானம செய்து இராமபிரானது மோதிரத்தை கொடுத்தனன் எனகிறார்.

𑌜𑌨𑌕𑌭𑍂𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌜𑌾𑌤𑌕𑍌𑌤𑍁𑌕𑌾 𑌜𑌵𑌨𑌜𑌾𑌯𑌸𑌾
𑌤𑌮𑍍𑌮𑌣𑌿𑌮𑌦𑌦𑍌 । 𑌅𑌥𑌮𑌣𑌿𑌂𑌵𑌹𑌨𑍍𑌨𑍃𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌤𑌵𑌤𑌮𑍍
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌃 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌹𑌰𑌤𑍍 ।

ஜனக பூஸ்ததா ஜாதகௌதுகா, ஜவனஜாயஸா
தமமணிமததௌ|, அதமணிம்வஹ ன்ருக்ரஹாத்வ
னம தவதமராக்ஷஸை ரக்ஷமாஹரத்|| (2)

(ப - ரை) ஸா—அந்த, ஜனகபூ:—ஜானகியானவள் ஜாதகௌதுகாஸதீ—ஆசையுண்டானவளாய் கொண்டு, ஜவநஜாய—வாயுபுத்திரனுன ஆஞ்சநேயனுக்கு, தம்—அந்த, (தான் சிரசில் அணிநதிருநத) மணிம்—சூளாமணி

யை, ததௌ-கொடுத்தனள், அத-பின்பு, மணிம்-சூடாமணியை, வஹன்-சிரசில் வஹித்தவனாய், ஆக்ராஹாத்-கோவத்துடன, வனமத - அசோகவனத்தை யோவெளின, அதமாராக்ஷஸை: - நீசராக்ஷஸருடன, அக்ஷம-அக்ஷகுமாரனை, ஆஹாரத்-கொனறுவிட்டான்

(தா - ம்.) பிறகுஜானகீதேவி மோதிரததைக்கண்டு மிகவும ஸந்தோஷிததவளாய் தன் க்ஷேமததைபபெருமானுக்கு அறிவிகக வேணுமென்று தான அணிநதிருநத சூடாமணியைத திருவடிகையில கொடுததனுப்பினாள் அதைச சிரஸாவஹிததது, அனுமான மிகுநத கோவததுடன் அசோகவனததை அழிபபதெனனும வியாஜததினால் அதறகாகவநத ராக்ஷஸரையும அவர்கட குததலைவனான அக்ஷகுமாரனையும் கொனறுதனகோபத துக்கிரை ஆக்கினான. எனகிறார்.

बद्धवानिन्द्रजिता रणे तु स त्वलघु रावणं
अर्दयन्नतिगिरा दशाननोद्दीपिताग्निनारिगृ-
हाण्यलं प्रादहत्कपिः ॥

பலவ திநத்ரஜித்பத்தமாருதி, ஸ்த்வலகுராவணம த்வர்த்தயன்கிரா । அத தசானனோத்த தீபிதாகனிநா, ரிபுக்ருஹாண்யலம ப்ராதஹதகபிஃ|| (3)

(ப - ரை.) பலவதிநத்ரஜிதபத்த மாருதி-பலவானை இநதிரஜித்தினால் (பிரம்மாஸ்திரததினால்) கட்டப்பட்ட அனுமான், ரணே-யுததத்தில், ராவணம்-இராவணனை, அலகு-அதிகமாக, கிரா-வார்தைகளால் அர்த்தயத்-பீடித்தனர், அத-அதற்குமேல், தசானனோத்தீபிதாக்னினா-இராவணனால் (தன்வாலில்) மூட்டபபட்ட தீயினால், கபிஃ-அனுமான், ரிபுக்ருஹாணி-பெருமானு

க்குபாதிகூலர் வீடுகளை, அலம்—நன்றாக, ப்ராதஹத-எரித்து விட்டனர்

(தா - ம்) பலவானாகிய இந்திரஜித ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தினால் அனுமானைக்கட்டி இராவணனண்டைக்குக் கொண்டுபோக, அனுமான் நல்ல நீதிகளையும பெருமானுடைய பராக்கிரமத்தையும் விசேஷமாக சலாகித்து இராவணனை பயமுறுத்தினதினமேல் அவன அனுமானது வாலில் அக்கினியை மூட்டிவிட அதைக்கொண்டு பெருமாளிடம விநோதமுள்ள ராக்ஷஸரின வீடுகள் அனைத்தும் தஹித்துவிட்டனர் எனகிறார்.

[illegible]

அதபுனஸ தரன அமபுதிம க்ஷணாத், மதுவனம் ஹரன் மாருதிராஹடாத। ரகுவராயத் தரதனமார்ப்பயந ரதிகஸாபரவீத ராம ஜானகீ (4)

(ப - ரை) அத—அதற்குபபிறகு, மாருதி:—அனுமான, புன:—திருமபவும், க்ஷணாத-கொடியசீக்கிரத்தில அமபுதிம—ஸமுத்திரத்தை, தரன—தாண்டியவனாகியும், ஹடாத்—வலுவில, மதுவனம—மதுவனத்தை, ஹரன—அழித்தவனாகியும, ரகுவராய—ரகுகுலத்தில உயாநதவனான இராமபிரானுக்கு, தத—அநத (சீதாதேவிகொடுத்த), ரதனம—சூடாமணியை, அாபயன—ஸமர்பித்தவனாகியும், ஹே' ரதிக—புதத்திறல தனனையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும சேனையையும் ஸமரக்ஷித்துகொடுயுத்தம செய்யும வீரனான, ஹேராம'—ஓ ராமா!

ஸா—அந்த, ஜானகி — ஜானகியானவள், அபாவீத் கூறினள்

(தா - ம்.) இலங்கையைத்தஹித்தபின்பு கடுகப்புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை தாண்டி வானரர்களைக்கண்டு நடந்த ஸமாசாரங்களை அறிவித்தும் வருகிறவழியில் இருக்கும் மதுவனத்தை அழித்தும், இராமபிரானின் ஸன்னிதிக்குவந்தும் அச்சூடாமணியை ஸமாபதித்தும் ஓராப! ஜானகீ இவ்வாறு கூறினள் என்று அனுமான் கூறியதாகக் கூறுகிறார்.

த்ருடமதிஸ்திதா த்ருஷ்டிகோசரா தளயசேதயரீன் தேவசாஹஸா। விதிதஜானகீவ்ருத்திராகராஹாத விஹிதலக்ஷணோ வீரராகவ: ॥

தருடமதிஸ்திதா தருஷ்டிகோசரா, தளயசேதயரீன் தேவசாஹஸா, விதிதஜானகீ வ்ருத்திராகராஹாத, விஹிதலக்ஷணோ வீரராகவ:॥ (5)

(ப - ரை) ஹேதேவ—ஓதேவனே த்ருடமதி:= உறுதியான மனமுள்ளவளும், தருஷ்டிகோசரா—கணகளுக்குப்புலப்பட்டவளுமான, ஸா—அந்தஸீதை, ததா—அப்பொழுது, அரீன—சத்ருக்களை, தளயவா—பிளந்துவிடு, இதி—என்று, ஆஹச—கூறவும் கூறினள், ராகவ:—இராகவன, விதித ஜானகீவருத்தி:—அறியப்பட்ட ஜானகியின நடக்கை உள்ளவராய, ஆகராஹாத-கோபத்தினால, விஹிதலக்ஷண:—செய்யப்பட்ட கோபலக்ஷணங்களையுடையாராக ஆயினா.

(தா - ம்) அனுமான சொனன ஜானகியின விருத்தாந்தத்தை அறிந்து ராகவன மிகுந்த கோபத்தினால் முகத்தில கோபககுறிகள உள்ளவராகக காணப்பட்டனர் எனகிறா.

சுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

யுத்தகாண்டம்.

ததோம்புதே ஸைந்யஸமாகத: தரணிஸூநு
வாதாத்மஜாதிபி: । சரணாகதம் ஸத்விபீஷணம் ஸம
பிஷேசயந் ராஜ்யபாலநே ॥

தடமதாம்புதே ஸைதஸ்ஸ மாகத, ஸ்தரணிஸூ
னுவா தாதம ஜாதிபி:। சரணகநததா ஸதவி பீஷணம்
ஸமபிஷேசயன ராஜபபாலனே॥ (1)

(ப - ரை) அத - அதற்குமேல், (ராகவ:—இராக
வன) தரணிஸூனுவாதாத்மஜாதிபி:-சூரியன் குமார
ஞகிய சுககரீவன, வாயுவினகுமாரஞகிய அனுமானமுத
லியவரான, ஸைந்யை:- அநதவானர சைநியஙகளுடன், அம்
புதே:-ஸமுத்திரததின, தடம-கரையை, ஸமாகத:-அ
டைந்தனன், ததா-அசசமயததில், சரணகம-சரணமெ
ன்றுவநத, ஸதவிபீஷணம - தர்மாதமாவாகிய விபீஷ
ணனே, ராஜயபாலனே-இலஙகை ராஜபத்தை பரிபா
லிபபதில், ஸமபிஷேசயன— முடிசூடடியவன ஆயினன்.

(தா - ம்.) இராமபிரான, அனுமான சுகரீவன் முதலான வானர ஸைநியததுடன கிட்கிந்தையினின்றும புறபபடடு, மஹோததியின கரைக்குவநது சேர்ந்தான் அககாலததில ராவணன தம்பியாகிய விபீஷணன எனபவன இராகவனே அடைககலம் புகுந்தான் அதனுல் ராகவன சநதோஷிதது விபீடணனுக்கு லஙகா ராஜயததைதத தநததாக அவனுககு முடி சூட்டினுன எனகிறுர்கள்.

தத உத்தீர்ய ஸேதுநா தத்வம்போதிம் தா
ரயந்க்ஷணாத் । கபிபிஸ் ஸார்த்தம் லங்காம் ருரோத:
கபிலக்ஷ்மீகர்ணம் ராவணம் ॥

ததஉதன்வது கதயாதுஸேதுனு ததமலம்பலம் தா
ரயங்க்ஷுனுத|கபிபலைச்சலமகாபுரமகதஃ,கபட ஹருதவ
மா கர்ண்யராவணேஃ (2)

(ப - ரை) ததஃ-அதறகுமேல் (ராகவன்) உதன வதுக்த்யா-கடலின் வார்த்தையினுல, ததம்-விஸதார மாகவும், அலம - பரிபூர்ணமாயுமிருக்கின்ற, பலந்து-ஸைன்யத்தையோவெனின, ஸேதுனு- அணையின்மார்க் மாக, க்ஷுனுத- அதிசீக்கிறத்தில் தாரயன- தாண்டுவித்த வனுகி, ராவணே - இராவணனிடம், கபட ஹ்ருதவம-வஞ சனைசெய்யும் மனமுள்ளவனுக இருக்குமதன்மையை ஆகர்ண்ய-கேட்டு, கபிபலேசச-கபிகளின ஸைநயந்துட னும், லங்காபுரம்-இலஙகைமாநகரை,கதஃ-சேர்நதனன

(தா - ம்) ஸ்ரீராமபிரான சமுத்திர ராஜனது உத திரவினுல மலையதனுல அணைகட்டி, அளவறற ஸைன யத்தையும கூடியசீககிரததிற தாண்டுவிதது, இலங கையை அடைந்தார் எனகிறார்

𑌰𑌾𑌮𑍋𑌽𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌥𑌃 𑌵𑌰𑌪𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌲𑍋
𑌕𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂𑌬𑌲𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌲𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌜𑌪𑍍𑌨𑍁
𑌤𑍇 𑌨𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌲𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌤𑌤𑌿 ॥

தாமதோத்தரத்வாரிசாரதஃ, வரபோர்வீ லோக்
யாஸ்திதம்பலம், ஸர்வஸர்வேலதஃஸர்ப்ராயஜப்னுதே
நவரதைரலம் தநதுமாததி॥ (3)

(ப-ரை) அத-அதனமேல், ஹேஸர்வ-எல்லோர்க்கும சுககாரனுனவனே! வாரிபோஃ-பலவானுன சததுருவின், உத்தரத்வாரி-வடக்குவாசலில, ஆஸ்திதம்-நிறுத்தபபட டிருக்கின்ற தரம- அலபமான, பலம்-ஸைனியத்தை, சாரதஃ-கபடசேவகர் மூலமாய், விலோக்ய - பார்தது,

ஸூர்யஜே-சூரியனகுமாரனுன சுக்கிரீவன, ஸுவே லதஃ-சுவேல பர்வதத்தினின்றும, பனுதகிளம்பினவ ஞகி, தம்-அந்த ராவணனையோவெனின, அலம்-நன் ருக, நவரைஃ-கூர்மையுள்ள நகங்களாலும பறகளாலு ம். மர்தகஸதி-வருந்த அடித்தபொழுது,

(தா - ம்) அதற்குமேல் சுக்கிரீவன சுவேலபாவ ததநினமேல் ஏறிபபார்க்கும்போது, இராவணன்காத்து வரும வடககுவாசலில் இராஹச ஸைன்யம் ஸ்வல்ப மாக வைககபபட்டிருபபதைச சேவகர்மூலமாய் அறி நது. இராவணன் தனது கோபுரத்திலிருபபதைக்கண்டு தான சுவேலபர்வதத்தினின்றும் கிளமபி அங்கே செ ன்று அவனுடன போர்செயது அவனை நன்றாக அடித்து கடித்தும செயதான எனகிறார்

[illegible] ॥

தசமுகேசதம ர்தணடபாஹுபிஃ,ர்தளயதினஜம தர் பதஸ்ததர|, மணிகிரீடமா பாத்பசாக தா, மனுஜபென ஸம் மானிதொர்க்கபூஃ॥ (4)

(ப - ரை) ததா—அசசமயம், தசமுகேச—இராவ ணனும், தணடபாஹுபிஃ—தடி போனற கைகளால், இனஜம—சூரியன குமாரனுகிய, தம்—அநத சுக்கிரீவனே, தர்பதஃ—மதநதால், தளயதிஸதி—பிளக்கும் பொழுது, அர்கஜூஃ—சுக்ரீவன், மணிகிரீடம—மாணிக்க மயமான கிரீடத்தை, ஆபாத்யச-நிலததில்விழததள்ளியும், ஆகதஃ-வநதவனுய், மனுஜபென-மனிதரைக் காப்பாறறும்இராமபிரானுல், ஸம்மானிதஃ-கொண்டாடப்பட்டான

(தா - ம்.) அந்த ஸமயத்தில் ராவணனை கொழுத்த அரக்கனுகையாமல், தனது உறுதியான இருபது கைக ளாலும அந்த சுக்கிரீவனை நன்ருக அடிக்க, சக்கிரீவன் ஆலோசித்து அவனது மணிமுடியைத் தட்டிக்கீழே தள்ளிவிட்டு ஒன்று மறியாதவனபோல் இராமபிரா னண்டைக்குவந்து நின்ருன் என்கிருர்.

தத³நந்தரமங்க³த³ ஸஜ்ஜயந்நிரா தரஸாராவணம் தாட³யந்ஹடாந்து ஸஜயமாக³த ஸ்வாமி நொமிராஸ ஹிதி வாநராந் ஸம்ஸயந்பலீ ॥

ததனுசாங்கத ஸதர்ஜயன்கிரா, தாளாராவணம்தா டயன படான| ஸஜயமாகத ஸவாமிநேகிரா, ஸமிதி வானரான் சம்ஸயன பலீ|| (5)

(ப - ரை) ததனு-அதறகுமேல், அங்கதசச-அங் கதனும, தாளாராவணம்-ராவணனை,கிரா-தன வார்த்தை யினுல், தர்ஜயன்-பயமுறுததியவனுய, படான்-சேவக ரை, தாடயன்-அடித்தவனுகவும, ஸவாமினः-ஸ்வாமியா கிய பெருமாளுடைய, கிரா-வாரத்தையினுல், பலீ-பல வானுகிய அங்கதன், ஸமிதி-யுத்தத்தில், வானரான-கபி களைநோக்கி, சமஸயன-சொல்பவனுய்கொண்டு, ஸஜய- ம-வெற்றியுடன்கூட ஆகதः-வந்து சேர்நதனன.

(தா - ம்) அஙகதன் மனதில் கவலையுடன் இருக் கின்ற ராவணனிடம் சென்று, அவனைச சில வார்தகை களால பயமுறுத்தி, தன்னைப்பிடித்துக்கொண்ட இரா க்ஷஸதூதரை அடித்தும தள்ளியும செய்து வெற்றி யுடன் ஸ்வாமியான பெருமாளுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தான் எனகிருர்.

𑌰𑌣𑌤𑌲𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌰𑌵𑌣𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾
𑌸𑌂𑌹𑌸𑌾 𑌮𑌿𑌥𑌃। 𑌅𑌤𑍁𑌲𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌰𑌾𑌯𑍁𑌧𑍈𑌰𑍍𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌤𑍍𑌵
𑌚𑌲 𑌭𑍂𑌰𑍁𑌹𑍈𑌰𑌾𑌹𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥

ரணதலேக்ருதா ராக்ஷஸாசசதே, ரவணவானரா
ரமஹஸாமிதஃ| அதுலஸாயகை ராயு தைர்த்ருடம த்வ
சல பூருஹெஹ ராஹதாஸ் ததா || (6)

(ப-ரை) தே-அநத, ராக்ஷஸாசச-இராக்கதரும் ரணதலே-யுத்தத்தில். க்ருதா-கோவத்தினல், ரவணவானராசச - கொடியவானரர்களும், ரம்ஹஸா-பலத்துடன், மிதஃஒருவரால் ஒருவர், ததா—அநத ஸமயத்தில்; அதுலஸாயகைஃ-நிகரறற அம்புகளாலுமம, ஆயுதைஃ-சுத்தி முதலிய வாயுதங்களாலுமம, அசலபூருஹைஃ-பருவதங்களாலும மரஙகளாலும், ஆஹதாஸ்து-அடிக்கப் பட்டனா.

(தா-ம்) இராக்ஷஸருக்கும வானரர்க்கும் யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. அதில இராக்ஷஸா மிகுநத கோவத்துடன வானரரையும வானரர் அதிக ஆக்கிரஹத்துடன் இராக்ஷஸரையும் அடிக்கததுடஙகி பாணஙகளாலும ஆயுதஙகளாலும ராக்ஷஸர் வானரரை அடிக்கவும் வானரர்பறகளாலும நகங்களாலும் பருவதஙகளாலும் மரஙகளாலும ராக்ஷஸரை அடிக்கவுமாக அடித்துக் கொண்டு யுததம் நடைபெற்றதென்கிருர்.

𑌸𑍁𑌵𑍇𑌲𑌨𑌾𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿 𑌵𑍈𑌡𑍂𑌰𑍍𑌯𑌜𑌲 𑌹𑍈𑌮𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗
𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌜𑌿𑌤𑌃। 𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑍇
𑌮𑌤𑌙𑍍𑌗𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃 ॥

சபலநாகபா சாத பாபதயமெளா ஸபலாக்ஷ்மணௌ
சக்ரஜித கத:। கருடமோசிதே நாகபநதனே கதபயா:
ப்லவங்கா: க்ருதா: க்ஷணாத॥ (7)

(ப-ரை.) சக்ரஜித்-இந்திரஜித்து, ஸபலாக்ஷ்மணௌ-பலத்துடனகூடிய இராமலக்ஷ்மணரை, சபல்நாகபா சாத-கொஞசம் சிவநததான நாகபாசததினால்.பாபதய-கட்டி, கத: - சென்றான, நாகபநதனே-நாகபாசததால் உண்டானகட்டானது, கருடமோசிதேஸதி - கருடனால் விடுவிக்கபபட்டபொழுது, ப்லவங்கா:-வானரர், க்ஷண-ீக்கிரத்தில், கதபயா:-பயம்ஒழிந்தவராக, க்ருதா: - செய்யபபட்டனர்

(தா - ம்) இந்திரஜித்து ராமலக்ஷ்மணரையும் ஸைனியத்தையும அடித்து நாகபாசத்தால் கட்டிச்சென்றான. பிறகு பரமபததிலிருந்துவநது கருத்மானராமலக்ஷ்மணரை விசாரிததனால் அக்கொடிய பாசம் பிரம்மஞானததால் இசசம்ஸாரத்திலுண்டான ஆசாபாசம் போல் அப்பொழுதே நீஙகிவிட, இராமலக்ஷ்மணர் முதலிய வானர முதலிகள் அனைவரும பயமறறவாகளாய் சநதோஷிததனர்,

ஹரிமணே தஹா ஸாமபாந ஹ த்ரத ாவண
ஸாதிஸ ஹடாந। ஸவிவஸஞ்யேமவெஸ ந்ரு ஸ ஹ டெ
ஸகலவா நமெர ஸம்ஹரெ த த த:॥

ஹரிகணேததா த்வாலயானதஹ தயதல ராவண ஸ்த்வாதிசத்படான்।, ஸசிவஸஞ்சயேஸைனயஸதபடே, ஸகலவானரை ஸ்ஸம்ஹரீததத:॥ (8)

(ப - ரை) தத:-அதற்குமேல், ஹரிகணே-வானரஸமூஹம்,ததாது-அப்பொழுதோவெனின், ஆலயான்-

இராக்ஷஸரின்க்ருஹங்களை, தஹதிஸதி-தீமூட்டிவிட்ட பொழுதும, ஹெ'அதுல-ஒப்பபற்றவனே ஸசிவஸஞ் சயே-யுத்தமந்திரிக்கூட்டமும், ஸைன்யஸத்பயே-ஸை னயத்திலிருக்குமவீராகளும், வானரை:-வானரருடன், ஸம்ஹதே-கைகலந்த பொழுதும, ராவண:து-ராவண னுவெனின், படான் தனவீரர்களை நோக்கி, ஆதிசத்- ஆஞாபிததனன.

(தா - ம்) வானரவீரர் அனைவரும் மிகுந்தகோப ததுடன்அரக்கரின துமாளிகைகளில் தீமூட்டிவிட்டனர். அன்றி இராக்ஷஸயுததவீரருடனும மந்திரிகளுடனும் கைகலத்து போர்புரியதொடஙகினர் அச்சமயம் ராவ ணன் கண்டு கோபஙகொண்டு தனது வீரருக்குகட்டளை யிட்டனன என்கிறா.

𑌰𑌥𑌵𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑌾 𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑌂
𑌶𑌰𑍈𑌃 𑌰𑌂𑌹𑌸𑌾𑌹𑌨𑌤𑍍 । 𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌰𑍁𑌷𑌾
𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌃 𑌰𑌥𑌮𑌥𑌾𑌶𑌿𑌨𑌤𑍍 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌪𑌿 ॥

ரதவரஸதிதோ ராவண: க்ருதா ரகுவரம சரை ரம்ஹஸா ஹனத | ரகுவரோருஷா ரௌத்ரஸாயகை: ரதமதாசின தராவணம் த்வபி (9)

(ப - ரை) ராவண:-ராவணன், ரதவரஸ்தித:-உத் தமமானரத்தில் இருநதவனுகி, க்ருதா-கோபத்தால், ரகுவரம-ரகுகுலத்தியவரில உத்தமரான பெருமாளை, சரை:-பாணஙகளால், ரம்ஹஸா-வேகததுடன அஹ ணத்—அடித்தனன, ரகுவரோபி — இராமசநதிரனும். ருஷா—ரோஷததுடன். ரௌதரஸாயகை:-கொடிய பா ணங்களால்.ராவணம்-ராவணனையும்,அத-அதறகுமேல், ரதம்-இரததனதயும். அசினத்-அடித்தனர்.

(தா - ம்) ராவணன அதிக வேகத்துடன் தனது பாணங்களால மிகுந்த வேகத்துடன் இராமபிரானை அடித்தனன் இராமபிரானும் அதிக ரோஷத்துடன் கொடிய பாணங்களால் அவனையும் அடித்து, அவனது தேரையும் பொடியாக்கினர், என்கிறார்.

ததோऽநு ரக்ஷஸா தாடிதம் கபிம் தமநுபாலயந் லக்ஷ்மண: க்ஷணம்। ரதகதம் கபீ ராவணம் ததோ ரஸிச முஷ்டிநா ஸம்ப்ராதாடயத் ॥

ததனுரக்ஷஸா தாடிதமகபிம்தமனுபாலயன லக்ஷ்மண: க்ஷணம், ரதகதமகபீ ராவணமததோ ரஸிச முஷ்டிநா ஸமப்ரதாடயன || (10)

(ப - ரை) ததனு-அதறகுமேல். ரக்ஷஸா-அரக்க ஞல் தாடிதம-அடிக்கபபட்ட தம்-அந்த. கபிம்-ஆஞ்ச னேயனை. லக்ஷ்மண-இளையபெருமாள. க்ஷணம-அறப காலம். அனுபாலயன-பாதுகாததவராயினர் ததா-அச சமயம். ரதகதம-இரதத்தில இருக்கினற. ராவணம-இ ராவணனை கபி:-அனுமான. உரஸி-மார்பில முஷ்டிஞு-கைப்பிடியினுல. ஸம்பரதாடயன-அடித்தவராயினர்

(தா - ம்) ராவணன ராமனுல அவமானம் பொறு க்கமாட்டாமல அனுமானை அடித்ததில அனுமானமூர் சசித்துவிழுநதான. அச்சமயம் அவரை அவன் கைப் பறற முயன்றதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன அவனை விலக்கி க்ஷணகாலம காப்பாறறியதில, அவன்தெளிவுறறு இரா வணனைத்தன கைப்பிடியினுல்நன்ருகக் குத்தினன் என் கிறார்.

ஸமுத்யம்ய த்வராவதேந்த்³ரஜித் ந்ருவிதாம் ராவமேவாவஹத்। விபா³டி⁴ராயஸ ரோஷிஹீஷணம் ஸஹஜம் தீ³ப்ரஸஜ்ஞாதிவாந்தவே: ॥

அலமரேசசச க்தயா ஹதே னுஜ மலினசித்தா
ம ராகவோ வஹன்| ரிபுமதாததயத் ரோஷபீஷணம்
ஸஹஜமித்ரஸத்ஞாதிபாந்தவை:||. (11)

(ப - ரை) ராகவ:-இராகவன. அனுஜச-தம்பி
யாகிய லக்ஷ்மணனும அரே:-சததுருவாகிய ராவண
னுடைய சகதயா—சக்தியினல ஆஹதே அடிக்கப்
படடபொழுது, மலினசிதததாம-மனதில் வியாகுலத்
தை, வஹன-அடைநதவராய், அத-அதறகுமேல், ரோ
ஷபீஷணம-ரோஷததால் பயஙகரனை, ரிபும-சததுரு
வாகிய ராவணனை, ஸஹஜமித்ரஸத ஞாதிபாநதவை:
உடனபிறநவர் ஸனேகிதர் அனபுள்ள ஞாதிகள பநதுக்
கள இவர்களுடன, அாத்தயத-கொனறனர்

(தா - ம்) இராவணன் மிகவும ரோஷஙகொணடு
தனதுசக்தியினல் லக்ஷ்மணனை அடித்ததில லக்ஷ்மணன்
இறநதவர்போல் விழுநததைககண்டு ராகவன் மிகவும
மனதில வியாகுலம அடைந்தார- பிறகு லக்ஷ்மணன்
சுகமாக எழுநதபினனர் ராகவன பிரளயகால ருத்திர
னைப்போல் கொடிய கோபஙகொண்டவராகி யுததத்தில்
ராவணனையும் அவனது ஸ்னேகிதரையும அனபுள்ள
ஞாதிகளையும் ஸாதாரண பநதுக்களையும் அடித்தனர்
எனகிறார்.

விரதஸாரதி விஹ்வலோகதோ விகதகா
ர்முகோ வீரராவண:| ரகுவரஸ்யதத்வீர்ய
லாகவம் நிஜ க்ரோஹஸாநு விஸ்மிதோ பவத||

விரதஸாரதி ர்விஹ்வலோகதோ, விகதகார்முகோ
வீரராவண:| ரகுவரஸ்யதத் வீர்யலாகவம் நிஜ க்ரு
ஹேஸமரன் விஸமிதோ பவத|| (12)

(ப-ரை.) ஹேவீர!-ஓ வீரனே! ராவண:-ராவண
ன், விரதஸாரதி:-இரதமும் ஸாரதியும் அழிந்தவனாக
வும், விகதகார்முக:-ஒடிந்தவில்லுள்ளவனாகவும், விஹ்
வல:-நொந்தவனாகவும், கத:-சென்றான், நிஜக்ருஹே-
தனது கிருஹத்தில், ரகுவரஸ்ய-இராகவனுடைய-வீர்
யலாகவம் - வீரியத்தினகடுமையை, ஸ்மரன்-நினைத்தவ
னாகி, விஸ்மித:-மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டவனாக, அபவத்-
ஆயினன்.

(தா-ம்) ஓ ரவிகுலோத்பவனே! நீ ராவணனை அடித்தும் அவனது ரதத்தை ஒடித்தும் வில்லை அறுத்தும் இவ்வாறு பரிபவித்ததில் அவன்மனம் நொந்து தன் அரண்மனைக்குச்சென்றான். அங்கு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து உனது பராக்கிரமத்தை நினைத்து இவ்வித பராக்கிரமமுள்ளவனை நாமறியோமே என்று ஆச்சரியப்பட்டனன் என்கிறார்.

ததநு தத்ர ஸம்ஸுப்தமப்யநுஜமேவ
தத்யாஜ ராவண: க்ஷ்மாதம் கும்பகர்ணமமித
வாநரோல்லுண்டநம் ருஷா ॥

ததனு தத்ர ஸம்ஸ்தாப்ய ஸுப்தமப்யனுஜமேவத
த்யாஜராவண:| குமதமாகதம் கும்பகர்ணமப்ய மித
வானரோ லுண்டனம் ருஷா ॥ (13)

(ப-ரை.) ததனு-அதற்குமேல், தத்-அந்தலங்கையில், ஸுப்தமபி-உறங்குகிறவனாயினும், அனுஜம்ஏவ-தம்பியையே, ஸம்ஸ்தாப்ய - எழுந்திருக்கச்செய்து, ராவண:-ராவணன், (யுத்தத்திற்கு) தத்யாஜ-அனுப்பினன் குமதப்-மண்ணுலகை அழிப்பவனும், ருஷா-ரோஷத்தினால், அமிதவானரோல்லுண்டனம்-எண்ணிறந்தவா

னரரையும அழிக்கினறவனுமான, கும்பகர்ணமபி-கும்பகர்ணனை ஆகதம—வநதவனாக, பார்ததான

𑌪𑍃𑌥𑍁𑌕𑌲𑍇𑌵𑌰𑌂 𑌭𑍀𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 𑌪𑍃𑌥𑌕
𑌰𑍇𑌶𑍍𑌶𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑌰𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌜𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌰𑌿𑌗𑌣𑌾𑌃𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌭𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥

ப்ருதுகலேபரம் பீஷணம ப்ரபோ, ப்ருதகரேச் சரைஃ ப்ராஹரதபவான்|, அனுஜவானரை ராஜ்ஞயாத தே த்வரிகணாஃக்ரமா தாஹதாப்ருசம்||. (13)

(ப - ரை) ஹே! ப்ரபோ-ஓப்ரபுவே! பவான்-தேவரீர், ப்ருது-பெரிதாயும். பீஷணம்-பயஙகரமாயு மிருக்கினற, அரேஃ—சத்துருவாகிய கும்பகர்ணனின, கலேபரம்-சரீரத்தை. சரைஃ—பாணஙகளால், ப்ருதக்—வெவ்வேறாக, ப்ராஹரத — அடித்தீர், அத—அதறகுப்பின், தே—தேவரீருடைய, ஆஞ்யாது—நியமனத் தாலேவெனின், அனுஜவானரைஃ-தம்பியான லக்ஷ்மணனாலும் வானரராலும், அரிகணஸது—சத்துருஸமூஹஙகள, க்ரமாத—கிரமமாக, பருசம—மிகவும, ஆஹதாஃ—அடிக்கப்படடனர்.

(தா - ம்) பதினெட்டு பதனொன்பது சலோகஙகள் இரணடும் சேரநது இருபபதால ஏகான்வயமென்பர்கள்.

ராவணன ராமபிரானால அடிபட்டுமிகவும் நொநத படியால் உடனே யுத்தத்திறகுவர பயநது, தன் தமபியான கும்பகாணன நித்திரைசெய்து கொண்டிருப்பவனை எழுப்பலாகாதென்னும விதியிருக்கினும் அதைக் கடந்துப், அவனை எழுபபியுத்தத்திறகு அனுப்பினன்.

மண்ணுலகில் இருக்கும் ஜீவர் அனைவரையும் பசியினால் பக்ஷித்து மண்ணுலகை அழித்து விண்ணுலகத் திறகு பயங்கரனாகி பெருத்த சரீரத்துடன் உலகத்தை அழிக்க எழுந்தகாலனைபோல விளங்குகின்ற அவ்வரக்கனைப்பார்த்து ஓராமா நீர் நேராக அவனை திவ்யமான பாணங்களால் அடித்தும், தம்பிக்கும் வானரர்க்கும் நிய மிக்க அவர்களால் சதுருசேனைகள் மிகவும் நன்றாக அடிக்கவும் பட்டனர் எனகிறார்.

[Sanskrit verse in Grantha script]

அமாருதஜித் பத்மஜாஸ்த்ரத ஸத்வத ரக்ஷத்வஸஹாவாத்தயத கபீன், அனில ஜனமனு த்வாஹுதெளஷதே ரனிலதோகிலா ஸத்வாசு சோததிதா:॥ (14)

(ப - ரை) அத—அதற்குப்பின், அமாருதஜித—இந்திரஜித்தானவன், பத்மஜாஸ்த்ரத:—பிரம்மாஸ்த்திரத்தினால், ரக்ஷதவஹெள—ராமலக்ஷ்மணரையும், கபீன்—வானரரையும், அர்த்தயத்—அடித்தனன, அனிலஜனமனு—வாயுவின்புத்திரனாகிய அனுமானால், ஆஹுதெளஷதே:—கொண்டுவரப்பட்ட ஔஷதிபருவதத்தின், அனிலத:—காற்றினால், அகிலாச:—எல்லா வானரர்களும், ஆசு=சீக்கிரமாக, உததிதா:—எழுந்தனர்

(தா-ம்) அதற்குமேல் இந்திரஜித்தானவன் அதிக ரோஷத்துடன வந்து பிரம்மாஸ்திரத்தில் இராமலக்ஷ்மணரையும் மற்ற வானர சேனைகளையும் அடித்ததில் எல்லோரும் மாண்டவர்போல்விழுந்தனர். பினபு வாயு

-ரதிரனுகிய அனுமான் ஓஷதிபர்வதம் கொண்டுவரு கையில் அதன்காற்று அடிக்து அதனுல் எல்லோரும் சுகமாக எழுநதனர் என்கிறுர்.

யமஇவாபமா யாவஸுாம்ஹாரந யஜதிசெந்த்ரஜி த்யாம் நிகும்பிலாம் । விதிதஶத்ருதுர்வ்ருத்திராக்ராஹாத் அநுஜமார்பயத வீராராகவஃ ॥

யமஇவாபமா யாவதும்ஹான, யஜதிசேநதராஜித் பாம் நிகும்பிலாம|, விதிதசதருது ர்வ்ருத்திராக்ரஹாத் அனுஜமார்த்பயத வீராராகவஃ|| (15)

(ப — ரை) இந்த்ரஜித்—இநதிரஜித்தானவன, யம இவ—யமன்போல்,மாயாவதாம—மாயாசீதையை ஹான்—ஸம்ஹரிததவனுல், யஜதீத—யாகம செயபவன் போல் யாம—எந்த, நிகும்பிலாம—நிகுமபிலேஎனனும் சுடலையை ஆப—அடைந்தனனே? வீராராகவஃ—வீராராகவன, விதித சதருதுர்வ்ருத்திஃ—சத்துருவாகிய இநதிரஜிததின் துர் வயாபாரததை அறிநதவராய, ஆகரஹாத—கோபத்துடன்,அனுஜம்—தம்பியாகிய லக்ஷமணனே, ஆர்பயத்—விட்டார்(அனுப்பினா என்றபடி)

(தா - ம்) இநதிரஜிததானவன யுத்ததில் வஞ்சனேயால் மாயாரூபிணியாகிய சீதையை உண்டாக்கி அவளேகொனறுவிட்டு சத்துருக்களின் மனததைககலக்கி தான் நிகும்பிலேயென்னும இடத்தில்யாகம் செய்யப்போனுன அநத துர்வி பாரததை உணர்நது விராராகவன் அவனேவதிப்பதறகுத் தன தம்பியாகிய லக்ஷமணனே அனுபபினுன் எனகிறுர்.

𑌅𑌰𑌿𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌾𑌃 𑌹𑌰𑌿𑌗𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 𑌸 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍 ।
𑌸 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌿𑌲𑌾𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍
𑌸𑌮𑌰𑌸𑍀𑌮𑍍𑌨𑍍𑌯𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍 ॥

அரிவதாயதா ஸவிபீஷணாத, ஹரிகணான்விபு ஸத வாதிசத்ததா|, ஸதுனிகும்பிலாம் ஸைனயபோவ்ரஜன, ஸமரஸீம்ன்யரீன் ஸாயகைாவ்யதாத|| (16)

(ப — ரை) விபுஸது—பிரபுவாகிய ராமசந்திரனே வெனின், தான்—அநத, ஹரிகணன—வானரகணங்களை, ஆவிபீஷணாத—விபீஷணனமுதலாக, ததா—அப்பொழுது அரிவதாய—சததுருக்களைவதம் செய்வதறகாக, ஆதிசத-ஆஞஞாபிததனனஸஃ-அநத, ஸைனயபஸது-சேனபதியாகிய விபீஷணனேனெனின, நிகும்பிலாம்-நிகும்பிலைககு, வ்ரஜன—சென்றவனுய், ஸமரஸீம்ன் = யுத்தரஙகததில அரின-சத்துருககளை, ஸாயகைஃ-அமபுகளால், வ்யதாத-கொனறனன.

(தா - ம்) எல்லோர்க்கும பிரபுவாகிய வீரராகவன சத்துருவாகிய இந்திரஜிததை வதம் செய்து வருமபடி விபீஷணன் முதலான வானரசேனுதிபதிகளுககு நியமித்தனன். அநத நியமனப்படி எலலோரும் நிரும்பிலைக் குசசென்று யுக்தரஙகத்தில் கொடிய பாணஙகளாலுமகறகளாலும மரஙகளாலும் பலவாறுக அடிததனர்.

𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌰𑌾𑌜𑌜𑌿𑌤𑍍 𑌵𑍀𑌰𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌖𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌃
𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌶𑌂 । 𑌸𑌰𑌾𑌵𑌣𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌯𑌕𑌾𑌤𑌹𑌤𑍈𑌃
𑌸𑌰𑌪𑌦𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌪𑌰𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍 𑌬𑌲𑍀 ॥

விபுத ராஜஜித் வீர லக்ஷ்மணம், விஷிதஸாயகைஃ கேவ்யதாத் ப்ருசம்| ஸரத ராவணிம் ஸாயகாதஹசேஃ ஸாரபதம் ததாபராபயத் பலீ|| (17)

(ப-ரை.) ஹேவீர-ஓ வீரனே! விபுதராஜஜித்-இந்திரஜித்தானவன், கே-ஆகாயத்தில் இருந்தவனாகி, விவிதஸாயகை:-பற்பல அஸ்திரங்களினால், லக்ஷ்மணம்-லக்ஷ்மணனை, ப்ருசம்-மிகவும், வ்யதாத-அடித்தனன, பலீ-பலவானாகிய லக்ஷ்மணன, ஸரதாவணிம-ரதத்தினமேலிருக்கின்ற இந்திரஜித்தை, ஹரே:-பிரமனது, ஸாயகாத்-அஸ்திரத்தினால, ததா-அப்பொழுது, ஸுரபதம்-சுவர்க்கத்தை, ப்ராபயத்-அடைவித்தான்

(தா-ம்) தேவராஜனை ஜெயித்தவனாகிய இந்திரஜித்து, ஆகாயத்தில் நின்று பற்பல அஸ்திரங்களினால் லக்ஷ்மணனையும் மற்ற வானரர்களையும் அதிகமாக அடித்ததில், பலமுள்ளவனான லக்ஷ்மணன் ப்ரம்மாஸ்திரத்தினால் அவனை அடித்தும் அவனது ரதத்தைப் பொடியாக்கியும் அவனை யமனது கிருஹத்திற்கு அதிதியாகச் செய்தனன.

𑌸𑌜𑌯𑌮𑌾𑌗𑌤 𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍁𑌤𑍋 𑌬𑌲𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣
𑌸𑍍𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌜𑍋 𑌬𑌭𑍌 । 𑌸𑍁𑌤𑌵𑌧𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍋𑌕𑌭𑌾𑌕𑍍𑌰𑍁𑌷𑌾
𑌸𑍍𑌵𑌬𑌲𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑌚𑍍𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 ॥

ஸஜயமாகத ஸ்ஸன்னுதோபலை: ஸஹஸலக்ஷ்மண
ஸ்ஸாக்ரஜோபபௌ| ஸுதவதாத்ததச சோகபாக்ருஷா
ஸ்வபலமாதிச சசார ராவண:|| (18)

(ப-ரை.) ஸ:-அந்த, லக்ஷ்மணன, பலைஸஸஹ-ஸைன்யங்களுடன, ஸன்னுத:-ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவனாகி, ஸஜயம்-ஜயத்துடன்கூடி. ஆகத:-வந்தவனாகியும், ஸாக்ரஜ-தமயனுடன கூடியவனாய், பபௌ-விளங்கினன, தத:-அதற்குமேல், ஸுதவதாத்-புத்திரனாகிய இந்திரஜித்தின் வதத்தினால், சோகபாக்-துக்கப்

பட்டவனுகிய, சோரராவணঃ—திருடனை ராவணன், ருஷா கோபத்துடன, ஸ்வபலம்—தனது ஸைன்யத்தைநோக்கி ஆதிசத—கட்டளை இட்டனன.

(தா - ம்) லக்ஷ்மணன் விபீஷணன் முதலான வானர ஸேனைகளுடன் அசரேனயானது தோத்திரம் செய்யுங்கள், வெற்றியுடன தனது தமயன அணைடைக்கு வந்தனன், பின்னர் ராவணன தனபுத்திரன் மரணத்தைக்கேள்வியுற்று சோகித்தவனாய் கோபத்தால் தனது ஸைன்யத்தையுக்த்த திறகுபபோகும்படி நியமித்தனன

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌦𑌪𑌿𑌸𑌦𑍍
𑌬𑌲𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤 । 𑌅𑌥𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑌨𑍁𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍
𑌰𑌥𑌪𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌶𑌰𑍈𑌃 ॥

ததனுஸன்னுக ஸ்வாக்ருதிர் பவான, ததபிஸத பலம ததக்ஷணுதவ்யதாத| அதஸராவண ஸ்தவாசர யன்தனா, ரதபதேஸ்திதோ ராகவம்சரைঃ. (19)

(ப—ரை) ததனு—அதன் பின, பவான—நீங்கள், ஸன்னுதஸ்வாகருதிঃ—தோத்திரம செய்யபபட்டதனது திருமேனியுடையவராய், தத—அந்த, ஸதபலமபி—மூல பலத்தையும், ததக்ஷணுத் — அபபொழுதே, வயதாத— அடித்தீர், அத—அதறகுமேல், ஸঃ—அந்த, ராவணঃது— ராவணனோவெனின், தனுঃ—வில்லை, ஆச்ரயன் - எடுத்துகொண்டவனாய், ரதபதே-தேரின ஆஸனத்தில், ஸ்திதঃ—இருந்தும, சரைঃ—பாணங்களால், ராகவம்—இராகவனை, வ்யதாத—அடித்தனன்.

(தா - ம்.) ஓ தாசரதீ! உங்களை அனைவரும் தோத்திரம்செய்ய அப்பொழுது அந்த ராவணனது ஸைனிய

தலை எல்லாவறறையும ஓர் நொடியில ஒடித்தீர், இதை கண்டராவணன் விலலை எடுத்து தன் ரதத்தின் ஆஸனதகில் உடகார்நது கொடிய வேகமுளள அம்புகளால் கடுமையாக இராகவனை அடிததான என்கிறார்.

ரவுவைத்ஸு்திம் ரம்ஹஸெஷூ ஸகூயவாஷ்டி தொராவணம்கூயா! விலியஸாயகெகெர்விரஷிகெரவித்ஷணிவும் ,விஸ்ஷயநு ஶரொரொ: ||

ரகுபதிச சதம ரமஹஸேநதர, ஸதரதவரேஸதிதோ ராவணம் க்ருதா, விவிதஸாயகை ர்வீர பீகரை ர் விதளயனரிபும் விஸமயன்சரை:||. (20)

(ப-ரை) ரகுபதிசச—இரகுபதியும, ரம்ஹஸா—வேகத்துடன், இநதர ஸத்ரதவரே — இநதிரன அனுப்பிய அழகியரததகில், ஸதித:—இருந்தவராய், க்ருத-கோபததுடன, தம்—அநத, ரிபும்-சத்துருவாகிய, ராவணம—ராவணனை, ஹே! வீர!—ஓ! வீரனே!. பீகரை:—பயஙகரமான, விவிதஸாயகை:—பலவகைப்படட அம்புகளால், விதளயன-பிளநதவனாய, சரை:—பாணஙகளால் விஸமயன—ஆசசரியப் படுத்தினை

(தா-ம்) ஓ வீரனே! நீ இநதிரன் உனககாக அனுப்பிய உததமமான ரதத்தினமேல் இருநது கோவததுடன சததுருவாகிய ராவணனமேல பயங்கரமானபற்பல வகைப்படட பாணஙகளால் அடிதது அவனை ஆச்சரியப் படும்படிக்குச செய்தனை எனகிறார்

விஶிகெகொக்ஷஹ வீஷ்ரஶீஷைகா விஷ்தாதநா வீரரபிரா! ஸரஷிஜாஸநஸ்ரஸொஹ வாநு ஸவக்ரிராவணம்ஸம்ஹரஷவி ||

விசிகதோ முஹுர் வீர சிர்ஷமா வித்ய தாதமஞு சீராட்கிரு! ஸாஸி ஜாஸன ஸயாஸதரதோபவான் ஸப திரா வணம் ஸம்ஹரனனஸி॥. (21)

(ப - ரை) பவான-நீ, வீரசிர்ஷட-வீரனுகிய ராவண னுடைய சிரசுக்களை, முஹு:-பலமுறை, விசிகத:-பா ணஙகளால், ஆதமஞு-தான், ஆவிதயதாஸதா-அடித்து வருகையில், சீராட்கிரு-மாவுரிகட்டிய முனிவரான அகததியரின் வார்தகைதயினுல், ஸபதி-அப்பொழுதே, ஸாஸிஜாஸனஸ்ய-பிரமமாவின, அஸதாத:-அதகிரத்தி ஞல் ராவணம-ராவணனை ஸம்ஹரன்-கொன்ற வனுக, அஸி-ஆகிரீா.

(தா-ம்.)ஓராமா! நீர்யுத்தாஙகத்தில பாணஙகளால் ராவணன சிரஸை பலமுறை அறுததும் அவை முளைத் துவருவதால் அதைககண்ட அகத்திய முனிவரின் உப தேசததின்மேல் பிரம்மாஸ்திரததினுல் கொடிய சீககி ரததில அவனை அடித்துதள்ளிவீட்டீரெனகிறா

𑌸𑌕𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌹𑌭𑍁𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍇 । 𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾
𑌹𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇 ॥

ஸகலகர்ம நிர்வர்த்யதஸ்யதத் ஸஹபுவாததம ஸ்தா பயனபுரே। அதசசீதயா சாக்னி சுததயா ஹ்யகிலவா னரைசசார்யராஜஸே॥ (22)

(ப — ரை.) ஹே! ஆர்ய—ஓபெரியவரே! அதறகு மேல, தஸ்ய—அந்தராவணனுக்கு, ஸகலகர்மச—எல்லா உததரக்ரியைகளையும்,ஸஹபுவா-அவன்தம்பியாகியவிபீ ஷணனைக்கொண்டு, நிர் வர்தய—நிறைவேறறி, தம்—அவ்வி பீஷணனை, புரே—லங்காபுரத்தில் ஸ்தாபயன்-முடிசூட்டி

அரசனாகத்தாபித்தவனாய அதற்குமேல் அக்னியில் ப்ரவேசித்து எழுந்ததனால் சுத்திபெற்றிருக்கின்ற, சீதயாச—சீதையுடனும், அகிலவானரைச்ச—எல்லாவானரருடனும், ராஜஸே—விளங்குகிறாய்.

(தா - ம்) ஸ்ரீராமசந்திரா! ராவணனமாண்டபின் அவன் தம்பியாகிய விபீஷணனைக்கொண்டு எல்லாச் சடங்குகளையும் நிறைவேற்றி பின்பு அவ்விபீஷணனை அந்தராஜபதத்திற்கு அரசனாகமுடிசூட்டி, அக்னிப்ரவேசம் செய்து எழுந்தமையால் சுத்தையானபிராட்டியுடனும்ஸகல வானரருடனும், வெற்றிபெற்று விளங்குகிறாய் என்கிறார்.

𑌅𑌜𑌶𑌿𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌰𑍈𑌰𑌮𑌰𑌯𑍋𑌗𑌿
𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 । 𑌸𑌮𑌰𑌸𑍀𑌮𑍍𑌨𑍍𑌯𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌹𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤
𑌸𑍍𑌸𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌕𑌮 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌃 ॥

அஜஸிவேந்த்ரமுக்யாமரைர் வரைரமரயோகி பிஸ-
ஸமஸ்துதஸ்ததா। ஸமரஸீமன்யரீன ஸம்ஹரன்யதஸ்ஸ
கருணாகம சசாச்வதீஸ்ஸமா:॥ (23)

(ப - ரை) ததா—அச்சமயத்தில, வரை:—முக்கியரான, அஜஸிவேந்த்ரமுக்யாமரை:—பிரமன சிவன் சந்திரன் முதலான முக்கிய தேவர்களாலும், அமரயோகிபி: தேவருஷிக்களாலும், ஸமஸ்துத: — துதிக்கப்பெற்றவனாய், யத:-எக்காரணத்தால், ஸமரஸீம்னி - யுத்தபூமியில், அரீம்—சத்துருக்களை, ஸம்ஹரன்—சம்ஹரித்தவனாயினையோ? (தத:—அக்காரணத்தால்) ஹேஸகருண!—கருணையுடன் கூடியவனே!(நீ) சாச்வதீ:-சாசவதமாக ஸமா:—பல்லாண்டுகளை (வயதாக) அகம:—அடைவாயாக

(தா — ம்) தேவர்கள அனைவராலும் ஸ்துதிக்கப் பெற்றவனாய், யுத்தபூமியில் எண்ணிறந்த ராக்ஷஸரை ஸம்ஹரித்ததனையோ அவ்வுபகாரத்தால் பலலாண்டு பல லாண்டாக வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும் எனகிறார்.

𑌸𑌸𑌹𑌜𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇 𑌸𑌪𑌦𑌿 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈-
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌪𑌾𑌰𑌗𑍈𑌃। 𑌸𑌜𑌵𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌗𑌾𑌨𑍁𑌜𑌃 𑌸𑌬𑌲
𑌆𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑌗𑌾𑌃 ॥

ஸஸஹஜஸ்ஸ்துதஸ்ஸம்விராஜஸே,ஸபதிதீக்ஷிதைர், வேதபாரகைஃ| ஸஜவபுஷ்பகம ஸாநுகானுஜஃ ஸபல ஆஸ்திதஸ்ஸ்வாம் புரீமகாஃ| (24)

(ப — ரை) வேதபாரகைஃ—வேத வேதார்த்தங்க களை நன்றாக அறிந்தவரான, தீக்ஷிதைஃ-யகஞத்தில் தீக்ஷைபெற்றவர்களால், ஸஸஹஜ-தம்பிமாருடன் கூடிய நீர், ஸ்துதஃ—தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவராய், ஸம்விரா ஜஸே—நன்றாகவிளங்குகின்றீர், ஸஜவபுஷ்பகம-மிகவும் வேகத்துடன் கூடிய புஷ்பகவிமானத்தில் ஆஸ்திதஃ— இருந்தவராய், ஸாநுகானுஜஃ— அந்தப்புறப் பெண்டு கள் தமபிமார இவர்களுடன் கூடியவராய், ஸ்வாம்— தன்னதான, புரீம—நகரத்திறகு, ஆகாஃ—வந்துசேர்ந்தீர்

(தா - ம்.) ஸாங்க வேத வேதார்த்தங்களை அறிந்த வர்களாலும்யாகததில் தீக்ஷைபெற்றவர்களாலும் நன்றா கத் தோத்திரம் செய்யபபட்டுவரும்பொழுது, அதனு லுண்டான ஆநதரமான ஸந்தோஷத்தால் திருமுகம ண்டலம்விளஙகிவர, ஸகல வானரபலங்களுடன் தம்பி மாருடனும, ஸ்த்ரீகளுடனும்கூட மிகுந்தவேகத்துடன் செலலுகின்ற புட்பகவிமானத்தில் ஏறி உம்முடைய

நகரமாகிய அயோத்திமானகரத்திறகு வந்து சேர்ந்தீர் என்கிறார்.

भ्रातृमातृसुतबान्धवैस्स्तुतः प्रमुदाखिलैः प्राप्य सत्सभाम्। अतुलरत्नसिंहासनस्थितस्त्वमथ तैश्च पट्टाभिषेचितः॥

பராத மாதரு ஸத பாநதவைஸ்துதஃ பரமுதாகிலை பராப்ய ஸதஸபாம அதுலரதன ஸிம்மாஸனஸ்திதஃத்வ மதைசச படடாபிஷேசிதஃ|| (25)

(ப-ரை.) தவம—நீர், பராதமாத்ருஸ்தபாந்தவைஃ—பராதன, தாயமாாகள், பரியமுள்ள பநதுக்கள இவர்களால, ஸ்துதஃதோததிரிக்கப்பட்டவனுய், பரமுதா-அதிக சநதோஷததுடன், அகிலைஃ-எலலோருடனும் ஸதஸபாம்—அழகிய ஸபையை, பராப்ய—அடைநது, அத—அதற்குமேல, தைசச—அவாகளாலும், படடாபிஷேசிதஃ—முடிசூட்டப்பட்டவனுப, அதுலரதன ஸிமமாஸனே—நிகாறற இரததின சிஙகாதனத்தில், ஸ்திதஃ-இருநதனை

(தா-ம்) ஓராமா! பரதனும் தாய்மார்களும் உன்னை ஸகல ஸேனுஸமேதனுகவநததைக்கண்டு மிகவும் ஸநதோஷத்திலைஉன்னைககொண்டாடஅசசமயததில்நீ பல பெரியோாகளுடன் சபையிலவீறறிருக்கையில அப்பெரியோர் உனக்கு முடிசூட்டுவதாக சுபமுகூர்த்தம் நிசசயித்து, நிகாறற இரத்தினஙகளால் இழைக்கப்பெறற அழகிய பீடததில் உன்னையும சீதாப்பிராட்டியையும இருத்தி, சாஸ்திரோக்தமாக அவர்கள் உனக்கு முடிசூட்ட சூட்டியவனுப், சீறிய சிங்காதனததிலிருநது இராஜய மாண்டுவநதனை என்கிறார்.

𑌮𑌣𑌿𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌮𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇 𑌚 𑌵𑌹𑌨𑍍 𑌪𑌣𑌿𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌲
𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 । 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍈𑌃
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌕𑍃𑌤𑌾𑌶𑌿𑌷𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌹𑌨𑍍 ॥

மணிகிரீடமா மஸ்தகேசவ ஹன் பணிததர்மதஃ பாலயன்மஹீம்|, குருவஸிஷ்டயோக்யுததமதவிஜைஃ குருக்ருதாசிஷம் கௌரவாதவஹன்|| (26)

(ப — ரை) மணிகிரீடம் — மாணிக்கமயமான கிரீடத்தை, மஸ்தகே-சிரசில், ஆவஹன்-தரித்தவனாய், குருவஸிஷ்டயோக்யுத்தமதவிஜைஃ-குருவாகிய வஸிஷ்ட முனிவர் முதலிய உததமரான அநதணரால், குருக்ருதாசிஷம-நன்றாக ஒதப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தை, கௌரவாத-கௌரவததுடன, வஹன - சிரஸிலகரஹித்தவனாகி, பணிததர்மத—நீதி ஸாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட தருமமதவறாமல், மஹீம-மண்ணுலகை, பாலயன்-உபாஸித்தவனாய் (இருநதனே)

(தா-ம்) இராஜயத்திலமுடிசூடி, பெரியோர்களின ஆசீர்வசனத்தினால் பூர்வீகருடைய தர்மம தவறாமல் நெடுங்காலம் இராஜயததை உபாஸிததனே எனகிறார்

𑌅𑌥 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑍇, 𑌹𑌾𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌯 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌾
𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌂 । 𑌅𑌖𑌿𑌲𑌭𑍂𑌸𑍁𑌰𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌨𑍍𑌕𑌪𑍀𑌨𑍍
𑌅𑌨𑍁𑌨𑍃𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍 ॥

அதஹனூமதே ஹாரமாதிசன் தவதவிபீஷணாய திரங்கபம்| அகிலபூசுரான் ஆதிசன்கபீன் அனுந்ருபான் விபூ ஞத்மனஃபுரம்|| (27)

(ப - ரை) அத-அதறகுமேல், ஹனூமதே-அனுமானுக்கு, ஹாரம—முத்துமாலையையும், அத-அதற்குப்

பிறகு, விபீஷணுய-விபீஷணனுக்கு, ஆதிரஙகபடை-ஆதி யான திருவரஙகததிறகுப்பகியாகிய ரஙகனுதனேயும், ஆதிசன்-கொடுததருளியவனுய அகிலபூஸ—ரான்-எல் லா அநதணரையும், அனுபின்கபீன்-வாரனரையையும் நருபான் - அரசரையும், விபூன்-ஸாதாரணப்ரபுக்களே புமடி, ஆதமனஃ-தங்கள்தஙகளுடைய, புரம-பட்டணத் திறகு, ஆதிசத்-போக நியமிததனர்.

(தா - ம்) இராமசநதிரன தன்படடாபிஷேகத் திறகு வந்த ஸகல ஜனங்களில யுத்தத்தில தனக்காக பராணதயாகம செய்தவர்கட்கு அவரவறகுததககவாறு ஸம்மானித்து, பினபு அனுமானுக்கு முததுஸரதனைக் கொடுப்பித்தும். விபீஷணனுககு ஸ்ரீரஙகனுதனேக்கொ டுததும் அநதணர் முதலான எல்லாக்ஷதரியரையும் ஸாதாரண பரபுக்களேயும் அவரவர்களுடைய தேசங் களுக்குச சென்று சுகமாயிருக்கும்படி அனுபபினர் என்கிறார்

ரவு—ஜஸீதயாராஜஸெநு—டுஜெ ரமெ௨—உஹ நூாஜ்ரவாபநடி। உதிநமொ ஹுமொர ரீஷிதஃவு—ஹ—ஃ ஸகலஸஂபதஂ ஸஂததா—நஃ ॥

ரகுஜஸீதயா ராஜஸேனுஜை ரமலமுத்வஹனராஜப பாலனம் | இதிநரேசவரை ரீடிதஃ ப்ரபு ஸகலஸ்ம்பதம் ஸந்ததாதுனஃ॥ (28)

(ப - ரை.) ஹே! ரகுஜ!-ரகுவம்சத்தில் அவதரித் தவனே! சீதயா-சீதையுடனும் அனுஜைஃ-தமபிமாருட னும, அமலம்-குற்றமறற, ராஜ்யபாலனம்-ராஜ பரிபால னத்தை, உத்வஹன-செயதவனுப், ராஜஸே-விளங்கு

கிறாய், இதி என்று, நரேசவரை:-மனிதரில உத்தமரால் ாடித:-துதிசெய்யபபட்ட, பரபு:-பிரபுவாகிய நீ, ஸகல ஸமபதம-எல்லாச செல்வததையும், ந:-எமக்கு-ஸநத தாது-கொடுப்பாயாக.

(தா - ம்) ஹே! ராகவ! நீ சீதாதேவியுடனும் தம் பிமாருடனும ஸநதோஷமாக கோஸல ராஜயததைக் குறறமிலலாமல் ஆண்டுவரும் உனனை, இம்மண்ணுல கில எநத பாக்கியமுள்ளவர் நல்லமனதுடன துதிக்கின றார்களோ அவர்களுக்கு ஸகல ஐச்வரியஙகளையும்கொ டுததருள வேணுமென்று ப்ரார்ததிககிறார்

என்று ஸ்ரீமத அயோத்தியில் வஸிக்கும்ஜனஙகள இராம விசலேஷத்தாலுண்டான விஸனம சாநதப்படு வதறகாகச சொன்ன.

இராமகீதையானது முற்றுப்பெற்றது.

கிரந்த தமிழ் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.
லலிதா திரிசதி பாக்கெட்	0	2
சரஸ்வதி ஸஹஸ்ரநாமம்	0	4
அஷ்டோத்தர சதம் இதில் விக்கினேஸ்வரர் முதல் காவேரிவரையில் 41-தேவதைகளின் அஷ்டோத்திரங்களும்,	1	0
டிடு கிளேஸ் புஸ்தகம்	1	4
பைரவஸஹஸ்ரநாமம்	0	4
ஹரிஹரபுத்ர ஸஹஸ்ரநாமம்	0	4
நவக்கிரகஸ்தோத்திரம் இதில் சக்கரம் பிம்பம் மந்திரம் முதலியது	0	6
டிடு கிளேஸ் காலிகோ பயிண்டு	0	8
உதகசாந்தி ஸ்வரத்துடன்	0	5
அபிசிரவணம் மேற்படி ஸ்வரம்	0	5
கல்யாணபஞ்சாதி ஸ்வரம்	0	4
மஹாந்யாஸம் நல்லபதிப்பு	0	4
டிடு ஸ்வரத்துடன்	0	8
வைதவிண்ணப்பம்	0	2
புருஷஸூக்தம் ஸ்வரத்துடன்	0	2
விரதகல்பம் 6-விரதமுள்ளது	0	4
கல்பமஞ்சரி இதில் விநாயகர் சரஸ்வதி, வரலக்ஷ்மீ இம்மூன்று விருத்தங்களடங்கியது பாக்கெட் சைஸ்	0	3
கல்பமஞ்சரி 12-விரதம் உத்யாபனத்துடன்	0	8
சாந்திரத்நாகரம் 112-விஷயங்களுடன்	1	4
மேற்படி கிளேஸ் புஸ்தகம்	1	12
2-ம் பாகம் 102-விஷயங்கள்	1	4
மேற்படி கிளேஸ் புஸ்தகம்	1	12

	ரூ	அ
ருக்வேதானனிகம் கிளேஸ்காபி	0	8
மேறபடி ரப்காபி	0	5
ருக்வேத உபாகர்மம்	0	4
ஆஸ்வலாயநபூர்வப்ரயோகம்	1	4
மேறபடி அபரம	0	14
ஆச்வலாயனஸ்மார்த்தம	0	5
பிரயோகசநதிரிகை	0	8
ஆப்ஸ்தமப பூாவம	1	0
யஜுாவேதானனீகம கிளேஸ	0	8
மேறபடி ரப்காபி	0	5
யஜுருபாகர்மமம	0	2½
வைஷ்ணவசாாதத ப்ரயோகம	0	4
ஸ்மாாததஸ்மார்தத பிரயோகம	0	4
போதாயனஸ்மார்தத பூாவப்ரயோகம்	1	4
அபரபிரயோகம	1	4
போதாயனஸ்மாதத பிரயோகம உபாகாமத்துடன	0	5
ப்ரஸ்னோபநிஷத், முண்டகோபநிஷத, மாண்டூக்யோபநிஷத, கவுடபாதகாரிகை இவைகளுககு ப்ரதிபத தாதபர்யம் மததரயம	1	12
ஸாமவேதானனிகம	0	5
௸ உபாகர்மம்	0	5
திருபபல்லாண்டு, திருப்பளளியெழுசசி, திருப்பாவை இவைகளுக்கு பரதிபத தாத்பர்யம	0	6
திருமாலை அமலனுதிபிரான் ௸	0	6

அ. அனந்தாசாரியா கிருஷ்ணப்ப நாய்ககன் குளம்.

மேறகு கரை மின்ட் போஸ்டு, மதராஸ்.

	ரூ.	அ.
ரிகுவமசபு	1	4
யஜு—ா, ... தம ஸ்ரீ		
ஸூக ... ணை ஸூக		
தம, ... அனுசரிதத		
ப்ரதிப ... வாஸய தா		
ப்பண ... றஸ்ரநாமம்,		
ப்ரஹ் ... ஆசீர்வாதம		
இவை	1	8
சம்க்ஷேப ... ம ப்ரதிபத		
தாதப	0	6
ஷை பட ... யாததம	1	0
சுந்தரக	1	4
சுநதரகா ... ரயம	3	0
ஸ்ரீவால ... சுலோகத		
திறகு	3	0
சுந்தரகா	3	0
யுத்தகா	8	0
தசாவத	1	0
ஸ்ரீ வா ... ான படதது		
டன	1	10
அயோத்யாகாணடம ஷை	3	4
ஆரணயகாணடம் ஷை	1	10
கிஷ்கிநதாகாண்டம ஷை	1	10
சுந்தரகாணடம ஷை	2	4
யுத்தகாணடம ஷை	8	4
உத்தரகாணடம ஷை	3	4
கலியுகபுராணம கலியுக விசித்திரஙகள்	0	12
விஷ்ணுபுராணவசனம்	3	0
ஷை சுருககம	1	0
நவகிரஹம அர்ச்சனை தமிழ்	0	3
பகவதகீதை ப்ரதிபதராமாநுஜயபாஷ்யத்தை தமிழில மொழிப்போபபு	2	4
சப்தமஞ்சரி இககு காகிதம்	0	6
ஷை கிளேஸ	0	8
பாஷாமஞசரி	0	4

க்ரந்த் புத்தகங்கள்.

ஆசௌசசதகம் தமிழ் தாத்பர்யம்
3 காண்டம் அமரம் மூலம்
ஷை டீகா அமரம்
தாதுமாலை [illegible]மாலை
விக்கிரமார்க்கசரித்திரம்
வடகலை பெரியஸ்தோத்ரம் பாட்டு
ஷை கிளேஸ
திருமாலை ப்ரதிபத தாத்பர்யம்
தென்கலை ஸ்தோத்ரபாடம்
மூஷிகவாகனம்
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்
  ஷை பாக்கெட் கிதான்பயிண்டு
  ஷை கிளேஸ்
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ப்ரதிபத தமிழ் அர்த்தம் ம[illegible]
சிவஸஹஸ்ரநாமம் ரப்பு
  ஷை கிளேஸ
[illegible]ப்ரமணியஸஹஸ்ரநாமம்
  [illegible]க்கெட் கிளேஸ்
கணபதிஸஹஸ்ரநாமம்
  ஷை பாக்கெட்
லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்
  ஷை பாக்கெட்
நரசிம்ம ஸஹஸ்ரநாமம்
வெங்கடேச ஸஹஸ்ரநாமம்
கயா ஸ்தல மஹாத்மியம் சுலோகமும் ப்ரமாணங்களுடன்
  தமிழ்வசனம்
சுந்தரகாண்டம் ஸ்லோகம் தமிழ் தாத்பர்யம்
  ஷை மூலம் திக்கு
  ஷை மட்டம் ரப்பு

எமது விலாசம்,

அ. அனந்தாச்சாரியார்,

கிருஷ்ணப்பநாயக்கர்குளம் மேற்குகரை,

மினடுபோஸ்டு, மதுரை